

МІСТА

ЧАСОПИС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО ІГОРЯ

Високопреосвященним і Преосвященним Архієпископам та Митрополитам, боголюбивим єпископам, всечесному духовенству, преподобному монашеству, возлюбленим братам і сестрам, в Україні та на поселеннях у світі сущим!

«І Слово стало тілом, і оселилося між нами, і ми славу Його бачили – славу Єдинородного від Отця, благодаттю та істиною сповненого» (Ів. 1, 14). Христос рождається! Славимо Його!

Сьогодні наші серця сповнені світлою різдвяною радістю. Предвічний Бог стає людиною, щоб людину навіки поєднати і примирити із Собою. Син Божий стає сином Діви з Назарета, всемогутній Бог робить Себе немичною дитиною і дається носити на людських руках. Для нас, християн, це велике і незбагненне Таїнство воплощення Сина Божого є ключем до пізнання природи Господа Бога, Його любові до людського роду та розуміння історії спасіння. Різдво Христове показує нам, ким є Бог і якими повинні бути ми у ставленні до Нього та одне до одного.

Споглядаючи на споконвічного Бога, народженого в убогому вертепі, Церква співає: «З лона Отчого зійшов Ти, Чоловіколюбче, і неказаним смиренням прийняв надприродне убозтво. Ти, Господи, зволив поселитися у вертепі і, як дитина, годуєшся грудьми, будши Творцем і Господом. Тому приведені зорею мудреці приносять Тобі дари, як Володареві створіння, а пастухи й ангели дивуються і кличуть: Слава на висотах Богові, що йде, як людина, на землю родитися» (Неділя перед Різдвом, хвалитні стихири).

У народженні між нами свого єдинородного Сина всесильний Творець всього видимого й невидимого відкриває нам правду про найважливіші та найглибші істини ставлення батьків до власної дитини. Він поводить із своїм творінням як люблячий Батько, який дбає, щоб Його дитина мала все, що потрібне їй для життя і для зросту до зрілості, на Його Образ і Подобу. А в постаті Пречистої Богородиці Він об'являє нам велич матері, яка ділиться власним тілом, щоб привести дитину на світ, і день та ніч у ніжності й відданості чуває над нею, обдаровуючи її найвищими силами своєї душі, своїм духовним світлом, сповненим благодаті Святого Духа.

Єдинородний Син Божий, «Бог істинний від Бога істинного», виконуючи волю свого Отця, захотів зачатися і виношуватися дев'ять місяців у материнському лоні та народитися у всій немочі й слабкості людської природи, «вид раба прийнявши» (пор. Фил. 2, 7). Він не просто став людиною, а взяв на себе всю людську вразливість і беззахисність і, ставши немовлям, особисто пережив усі труднощі й небезпеки, пов'язані з людським буттям. У Христі Ісусі Бог назавжди взяв на себе повноту того, що зовемо «бути людиною» – усі виміри людського існування з усією його величчю, але водночас з усією

(Далі – на 2-й сторінці.)

Преосвященні владика, добротні отці, преподобні ченці та черниці, достойні брати і сестри!

З великою радістю вітаю усіх вас у цей величний святковий день Різдва Христового! Цього свята з вдячністю чекаємо щороку, бо воно надихає нас пригадувати та заглиблюватися в історичну правду про прихід на землю Спасителя світу. Людський розум не може, не в силі збагнути цієї правди – залишається схилити голову та подивляти велику Божу доброту та любов Господню до людей! Важко збагнути, що вище – любов Бога до людей чи його упокорення в тілі людини? Правда в тому, що любов вища. Це вона спонукала Божого Сина прийняти на себе людське тіло і спасти увесь людський рід від гріховного засилля. Спаситель народився від Діви Марії, яка відкрила своє серце на благовість і зачала від Духа Святого.

Життя Марії не було легким, але попри це, проходило у тісній єдності з Богом. Вона у ранній молодості дуже позитивно й правильно прийняла важливе рішення, непомірну відповідальність, щоб стати матір'ю Господа і Спасителя світу. Її життя проходило у тісній єдності з Богом.

Марія спішила зі святим Йосифом до Вифлеєму, щоб сповнити закон про перепис населення, який видав кесар Август. За транспорт їм слугував осел, який ніс на собі певний тягар. Там, у Вифлеємі, їй прийшов час родити. Марія шукала зі святим Йосифом відповідного місця для народження Дитятка. Не знайшлося нікого, хто б проявив якесь милосердя чи найменшу любов до ближнього, щоб прийняти до своєї господи осіб у крайній необхідності. Свята Родина не нарікала на обставини і нікого не звинувачувала. Хоча Ісус не знайшов прийняття серед людей, але його прийняли ясла, з яких худоба споживала свій корм. Людство нічого не запропонувало, а тварини поділилися своїм місцем. Спаситель покійно прийняв понижені умови, в яких народився та з яких простягав свої руки до людей, бажаючи викликати у них любов, милосердя та співчуття.

Світ намагається жити своєю уявою й не бачить необхідності та ролі Бога у своєму житті. Світ замкнувся у собі. Христос завжди намагається увійти в контакт з людиною. Присутній поміж людей, у виді хворих,

(Далі – на 3-й сторінці.)

• СІЧЕНЬ •
2017 РОКУ БОЖОГО
• ЧИСЛО •
129 / 1

(Продовження, початок на 1 стор.)

Слово Митрополита Львівського на неділю Святих Праотців

*Еф 6,10-17; Лк 13,10-17.
Святих Праотців Кл 3,4-11; Лк 14,16-24.
Доброчесні отці,
Достойні сестри і брати!*

Ця неділя є 27-ома після Зелених Свят, а також називається та вшановується святих Праотців. Читаємо два тексти із Євангелії на Літургії, які кидають світло у наші душі. І звичайно, що світло тоді проникає в душу, коли вона очищена, коли духовна темрява усунена. Євангельський текст розповідає про Ісуса Христа, який зайшов до синагоги помолитися та звершити необхідні діла, як оздоровлення, про що описано. Там Спаситель побачив скорчену жінку, зігнуту до землі, якій було трудно пересуватися, розмовляти, виконувати працю тощо. Зрештою, здогадуємося, що їй було соромно перебувати в такому викривленому стані тіла. Мабуть, приходила часто до синагоги молитися та очікувала видужання, можливо, якоїсь уваги від начальника синагоги та відповідних осіб, що служили у святині. Нам не відомо, як ставилося начальство синагоги до хворої жінки? Молилися над нею чи ні? Приносили жертви, просячи Господа про її оздоровлення? Звертали на неї увагу чи проходили мимо, погорджуючи нею? Ісус побачив хвору, прикликав до себе й сказав їй, що вона «звільнена від недуги», поклавши на неї свої руки. Вона, навіть, не просила Ісуса, ініціатива вийшла від нього. Підійшла, бо щось відчувала, а Спаситель не вимагав від неї віри, як у багатьох оздоровлених, просто, звільнив її словом від недуги. Хвора випросталася, недуга залишила її, пропала, - оздоровлена стала прославляти Бога. А жінка вірила, що її оздоровив Господь. Не написано, які слова уживала жінка для прослави Бога, лише те, що славилася Господом. Мабуть, багато разів жінка приходила до храму, можливо, поселилася неподалік, щоб часто заходити в синагогу з надією оздоровлення? Невідомо. Однак, вона діждалася Сина Божого, який, прийшовши – зцілив її. Її недуга уступила. Цей день, несподівано, перетворився для неї на велику радість: оздоровлення від тяжкої недуги та виняткову прославу Бога. Дія Ісуса не тільки викликала незадоволення в начальника синагоги, але обурення, бо він назвав це працею, звертаючись до присутніх. Керівник не насмілювався промовити впрост до Христа, лише, до зібраних - так, щоб це почув Господь. А Син Божий знав лукавство голови синагоги, відав про його підступну хитрість, якою той прикривався, вдаючи зі себе хранителя Божого закону. За таку поставу Спаситель назвав його «лицеміром» і вказав, що він та йому подібні, одне говорять, а інше чинять. Начальник відразу почув слова Ісуса, що вони відв'язують вола або осла і ведуть поїти в суботній день, йому ж забороняють оздоровляти? Цікаво, що й присутні не боронили Христа перед начальником, лише мовчали, хоч раділи зі славних вчинків Христа? Постави людей була своєрідна, мимо побачених незвичайних діл: вигнання злих духів, оздоровлення від недуг, помноження хлібів та риби, щоб накормити голодних тощо, присутні були пасивні в обороні Сина Божого, залишали його самому собі.

У своїй облуді начальник вище ставив дбання про тварин, як про людей; а Христос вказував, що сатана тримав особу закуту в кайданах хвороби вісімнадцять років, тому годилося її звільнити й

(Далі – у колонці на 3 стор.)

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ БЛАЖЕННІШОГО СВЯТОСЛАВА

його драматичністю.

На основі такого боголюдського досвіду Всевишній знає про те, що мене болить, чому я плачу чи радію. Він знає кожного з нас, тому що аж до кінця світу продовжує жити з людиною і в людині. Він продовжує страждати в кожному людському терпінні, радіє кожною нашою радістю, продовжує вмирати в кожному смертному, продовжує бути переслідуваним і приниженим у кожній особі, яку сучасний світ відкидає і зневажає. Різдво – це народження Бога в мені, воплощення Сина Божого в моїй життєвій історії, у моєму житті, хоч би яким нікчемним чи складним воно мені видавалося. Тож моє життя в будь-якому разі має сенс, бо те, що є моє особисте, навіки стало і Його особистим!

Сьогодні Христос-Господь народжується в історії нашого народу і Його святої Церкви «задля нас, людей, і нашого ради спасіння». У цю історичну мить, яку ми соборно переживаємо, Він «може спасти повіки тих, які через Нього до Бога приступають, бо Він завжди живий, щоб за них заступатися», як читаємо в Посланні до євреїв (7, 25). Але як колись у Вифлеємі Ісус потребував Марії та Йосифа, щоби внесли Його у світ людини, так сьогодні Він потребує нас, християн третього тисячоліття, аби ми своєю вірою впровадили Його у наш світ, сучасну історію і культуру. Навіть більше – мусимо ввести Христа, сьогодні рожденного задля нашого спасіння, в усі закутки особистого, сімейного і суспільного життя. Бог хоче туди ввійти і бути там особисто присутнім, однак поважає нашу волю і чекає на нашу відкритість до Нього.

Тож від нас залежить – впустити Ісуса Христа до себе або зачинити перед Ним двері, як це було із заїздами у Вифлеємі. Де Бога приймають – усе оживає і відновлюється. Хто відкриває Йому своє серце, отримує надію, новий сенс власного існування сьогодні і в майбутньому. І навпаки, де Його викидають чи не пускають – усе завмирає, піддається тлінню, занепадові й корупції. Там людина перебуває під владою смерті, під впливом фальшивих божків, насильства й брехні та, врешті, втрачає сенс власного життя, надію на завтра, бо все вмирає на її очах вже сьогодні.

Тому святкуймо Різдво Христове, впускаючи Спасителя, що народжується, в усе, що є нашим сокровенним. Огортаймо Його пелюшками нашого особистого, сімейного та суспільного життя. Зігриваймо Його нашою живою вірою. Відважно прямуймо за Ним нашою надією, як мудреці за Різдвяною зорею. Хай наше сьогодні буде освітлене ніжною любов'ю, яку виливає на нас Божественне Дитя.

В особистому житті бережімо себе від гріха та чинимо добро. Стараймося, щоб наші думки та життєві рішення були сповнені Богом. Живімо так, щоб усі наші ближні побачили, що ми – діти Божі, бо йдемо за Його Словом і Його Заповідями. У складних життєвих обставинах не забуваймо, що Господь Бог нас любить своєю безмежною любов'ю, яка більша за наші промахи і невдачі, сильніша за наші гріхи та провини. Наш Творець хоче, щоб ми повсякчас були здатні цю Його любов вносити в життя інших – втілювали її в наших стосунках і вчинках. Різдво Христове – це не тільки історична подія «у дні Ірода, царя юдейського» (Лк. 1, 5). Різдво Христове – це духовна подія безнастанної Божої присутності, яка втілюється в кожну мить і на кожному місці, яка здійснюється для мене і в мені.

У нашому сімейному житті стараймося в усьому

жити в любові й злагоді. Батьки, пам'ятайте, що найчастіше діти творять образ Бога на основі вашої поведінки, вашої любові одне до одного, вашої самопожертви, щедрості й життєвої радості. Виховуйте їх до щирої молитви насамперед власним прикладом. У всьому пам'ятайте, що ваші діти доручені вам самим Творцем і Небесним Батьком, щоб ви їх зростили в любові до Нього і на Його славу. Саме в ці святочні дні творить для своїх дітей прекрасні спомини Різдвяних свят, щоб вони могли відчувати радість християнського життя, яка дає можливість долати всі труднощі й негаразди.

У нашому суспільному житті, особливо серед нинішніх економічних, політичних та воєнних викликів, пам'ятаймо, що з нами – Бог! Ми не самотні серед болю, страждань і крові в цій війні. У своєму Різдві Господь воплочується і сьогодні, у той історичний момент, в якому нам доводиться жити і вмирати, будувати і відроджувати, захищати нашу Батьківщину від ворога і лікувати рани минавшини та сьогоднішнього. Це до нас у день Різдва Христового звертається ап. Павло із закликом до святості життя: «...щоб Христос вірою оселився у серцях ваших, а закорінені й утверджені у любові – ви спромоглися зрозуміти з усіма святими, яка її ширина, довжина, висота і глибина, і спізнати оту любов Христову, що перевищує всяке уявлення, і таким чином сповнилися усякою Божою повнотою» (Еф. 3, 17-19).

Ми, як християни, покликані сьогодні, подібно до євангельських пастирків, що першими прийняли звістку про народження Спасителя, нести її у світ і ділитися нею з ближнім. Виконуючи це Різдвяне завдання, наповнюймо наші оселі, храми та всю нашу землю співом прабатьківської коляди. Нехай колядує сьогодні вся Україна і всі усюди, де б'ється українське серце! Нехай радість нинішнього празника сповнює нас надією на перемогу, не нашу, а Христову, який єдиний зможе об'єднати те, що видається нам сьогодні безнадійно роз'єднаним, як в Україні, так і в широкому світі.

Принесімо новонародженого Спасителя в наших колядках до кожного, хто сьогодні сумує чи почуватися самотнім. Поділімося нашою радістю та Святою вечерею з тими, хто спраглий і голодний справедливості та людської уваги. Завітаймо до тих, хто ув'язнений, перебуває на чужині чи в дорозі. Принесімо небесне світло Різдва до поранених і страждених. Згадаймо в молитвах про полонених, хто зазнає знущань і волає до Бога про світло надії під обстрілами на так званій лінії розмежування, на окупованих територіях на Сході України та в Криму. Думками і молитвою єднаймося з нашими воїнами, які відважно захищають наше Різдво. Не забуваймо і про тих, хто з нетерпінням чекає на їх щасливе повернення додому.

Хоч би де ви були, дорогі браття і сестри, від наймолодшого до найстаршого, чи в Україні, чи на поселеннях, зі щирого серця бажаю кожному з вас смачної куті, веселих свят Різдва Христового та щасливого і благословенного нового року!

Христос рождається! Славимо Його!**† СВЯТОСЛАВ**

Дано в Києві, при Патріаршому соборі Воскресіння Христового, у день Святого всехвального апостола Андрія Первозванного, 13 грудня 2016 року Божого

(Продовження, початок на 1 стор.)

РІЗДВЯНЕ ПОСЛАННЯ АРХИЄПИСКОПА І МИТРОПОЛИТА ЛЬВІВСЬКОГО ІГОРЯ

немічних, в'язнів, поранених на війні, полонених, голодних, забутих, опущених, сиріт, бідних людей тощо. Правдиво віруюча людина не може почувати себе щасливою, коли бачить поруч ближнього у дійсній потребі, в небезпеці, коли комусь бракує хліба й до хліба не вистарчає скромної поживи...

Шкода, що жорстоких людей не бракує, що існують прихильники Ірода, які видають себе за побожних, а готові вбивати дітей Бога та усіх інших, неугодних їм на їхньому шляху. Спаситель знімав маски з підступних й хитрих людей: «... Ви видаєте себе за праведних перед людьми, але Бог знає серця ваші; бо, що в людей високе - осоружне Богові» (Лк 16, 15). Господь бажає бачити людину простою, покірною, люблячою Бога через послугу ближнім.

Але не усі відмовилися від Бога. В полі були пастушки, які стояли вночі біля своїх отар, стерегли їх перед нападом хижого звіра. Вони осяяні Божою славою побачили ангела, який сповістив їм про народження Спасителя у вигляді сповитого дитяти в яслах. Радість ставала більшою, бо з'явилось велике число небесного війська, яке прославляло Бога. Пастухи повірили і прийшовши побачили «Марію, Йосифа й дитятко, що лежало в яслах». Вони наповнилися радістю, а повертаючись про-

славляли Бога.

Ось світ і люди, які поділяються на прихильників й противників Бога, на добрих і недобрих, на радісних і тих, хто позбавляє радості, хто співає: «слава на висотах Богу...» і тих, хто хулить Бога.

Віднайдімо себе у цьому колориті, де ми перебуваємо? Пастухи раділи, розповідали про хлоп'ятко та незвичайну подію усім, кого зустрічали. Люди лише дивувалися тому, не написано, щоб хтось бажав піти й побачити святу Родину. Марія спостерігала усе навколо, мовчала й роздумувала у своєму серці.

Пресвята Богомати, допоможи нам завжди перебувати в єдності з Богом та заглиблюватися в його любов!

З глибини серця вітаю усіх зі святом Христового Різдва! Хай Господь благословить наш народ миром! Хай зникне війна та кровопролиття на нашій землі! Закликаю усіх, щоб у цьому, 2017 році, ще більше проявляли любов і милосердя до ближніх. Хай радість Різдва Христового наповнить кожне серце мешканців нашого краю!

**Христос раждається! Славимо його!
Благословення Господнє на Вас!**

† ІГОР

Архiepіскоп і Митрополит Львівський

На закінчення нинішнього року, Митрополит Львівський Ігор з співслужінні із владикою Венедиктом та владикою Володимиром, Єпископами-помічниками Львівської архiepархії УГКЦ, дякували Богу за 2016 рік.

У Соборі святого Юра Владика Володимир «промовляв до душі»

Реколекції завжди є хорошою нагодою для особистої застанови, для переосмислення життєвих принципів, для направи моральних відхилень тощо. Напередодні різдвяних свят такі духовні вправи, в Архiepікатедральному Соборі святого Юра, провів Преосвященний владика Володимир, Єпископ-помічник Львівської Архiepархії.

У часі Божественних Літургій Преосвященний владика виголосив три реколекційні науки, об'єднуючи їх темою «Мандрівки до Різдвяної зорі». Через перечитання постатей тих, хто супроводив Христа у часі Різдва, Владика закликав присутніх до особливої переміни свого життя, «аби

З нагоди храмового празнику – св. Миколая, до парохіян с. Цетуля, що у Янівському протопресвітеріаті, завітав Високопреосвященний владика Ігор, Архiepіскоп і Митрополит Львівський. Перед тим, як розпочати літургію

В Архiepікатедрі дякували Богу за прожитий рік

Божественну Літургію було звершено за участю священнослужителів Львівської архiepархії, працівників Курії та мирян, які чисельно зібралися на молитву подяки.

Під час Літургії, в особливий спосіб молились за весь український народ, щоб Господь дав йому ласку витривалості у вірі, надії, любові серед теперішніх важких випробувань. Дякували Богу за українських воїнів, котрі виконують свій обов'язок захисту Батьківщини, та молилися за їх відвагу та здоров'я. У своїй молитві за рік, що минає молільники не забули про людей, котрі перебувають у зоні військових конфліктів, за поранених і переселенців.

могти нахилитися на рівень очей Немовляти». Особливими постановами у науках реколектанта були візії простоти і мудрості, необхідні для відкриття собі таємниці різдвяного світла і повернення до люблячого Батька.

Опісля Архiepіерей разом із вірними помолівся молитви на всякі прошення до святого Герарда, благословив присутніх мощами святого та окропив свяченою водою.

Джерело: Офіційний сайт собору святого Юра

Храмовий празник у с. Цетуля

Митрополит освятив новий престіл.

У часі Архiepіерейської Божественної Літургії владика звернувся до парафіян із пастирським словом, у якому звернув увагу на постать святиителя Миколая, котра в історії Церкви займає особливе місце. Відтак Митрополит подякував вірним за їхню жертвовність у спорудженні престолу, на котрому постійно буде приноситься Євхаристійна Жертва за спасіння людських душ.

Митрополит також освятив воду та окропив присутніх, уділивши Архiepіерейське благословення.

(Закінчення, початок на 2 сторінці)

радіти! Любов до ближнього та милосердя повинні тримати верх, стояти вище, понад знання приписів. Тому Господь так виразився: «... Я милосердя хочу...» (Мт 9,13). Бог стоїть вище понад приписами святкового дня! Допомогти особі у необхідності – важніше, як дотримуватися приписів певних заборон. Ісус вказує, що ця жінка дочка Авраама, нею не можна погорджувати, її потрібно оздоровити, звільнити від пут, спасати, бо вона, теж, покликана до Небесного Царства. Син Божий прийшов на світ спасти увесь, без винятку, людський рід. Він не глядить на осіб людськими очима, лише, з любов'ю, проявляючи велике милосердя: «Син бо Чоловічий прийшов шукати і спасти те, що загинуло» (Лк 19,10). Бог не керується заздрістю та слабістю людини, він – Любов, Милосердя, він - Спаситель... Шукає, не втомлюючись, загублену людину-вівцю, що віддалилася від нього. Він подає різні знаки, посилає своїх священників або мирян, щоб і молилися, і пригадували близьким про необхідність здобувати вічну нагороду! Відкидаймо усякі критики та підозри відносно наших ближніх, незважаючи, хто б вони не були. Пригляньмося уважно, що Спаситель не вказує на те, щоб усунути начальника синагоги, лише, вказує на його помилки, коли той безпідставно й привселюдно картає людей. Господь очікує навернення начальника, допомагає йому, вказуючи, що той наклав на себе маску «праведності». Пригадаймо про праведність патріарха Якова, який служив сім років у свого родича Лавана за те, щоб взяти за дружину Рахиль, а той віддав йому старшу дочку Лію. Потім Яків продовжив служіння ще сім років за Рахиль (пор. Бут 29,22-30). Очевидно, патріарх був покривджений, але він поклав усю свою надію на Бога і Господь благословив його. Довірив своє життя та усі необхідні справи Богові. Згодом, Господь сказав Якові, коли він уже набув певне майно, щоб він повертався додому. Цей покликав Лію та Рахиль і промовив до них: «Ви ж самі знаєте, що я всіма своїми силами працював для вашого батька. А ваш батько ошукав мене й міняв десять раз мені платню, тож Бог не дав йому скривдити мене» (Бут 6-7). Усі погодилися й вирушили до дому Якова, залишаючи батька Лавана. Яків не нарікав на кривду, бо надіявся на Бога.

Достойні сестри і брати, життя повсякчас – повне випробування. Не завжди стається так, як ми плануємо й передбачаємо. Буває: замість, здоров'я – хвороба, замість, радості – сльози; на місці передбаченої вдачі у добрій праці – провал тощо. Що чинити? Знеохочуватися? Нарікати? Скласти руки? – Ні! Треба довіряти Богові. Упорядкувати своє життя, зокрема, вчинити лад у своїй душі й усе скласти на руки Божого Провидіння. Продовжувати працю, старання, покладаючись на Бога. Коли діти у Фатімі просили Божої Матері про здоров'я для певних осіб, Марія повідомляла, що, для прикладу, особа буде оздоровлена через рік, коли покається та примириться з Богом. Пригляньмося до нашого сумління й стараймося тримати добрий духовний лад та мир з Господом. Хай Мати Божя виблагає миру та спокою нашій душі, Україні та усьому світі!

† Ігор

Митрополит Львівський, УГКЦ

25 грудня 2016 р. Б.,

храм

Положення Пояса пресвятої Богородиці,

м. Львів

У РИМІ СТВОРЕНО СЕКРЕТАРІАТ ГЛАВИ УГКЦ
Декретом Блаженнішого Святослава від 10 грудня 2016 року створено Секретаріат Отця і Глави Української Греко-Католицької Церкви в Римі. Новостворений Секретаріат покликаний допомогти Главі УГКЦ в поалагодженні різних справ при Римському Апостольському Престолі. Адреса Секретаріату: м. Рим, вул Бочча, 478, 000166.

Наступним декретом Блаженніший Святослав призначив о. Андрія Солецького головою цього Секретаріату.

Департамент інформації УГКЦ

ПЕРЕДРІЗДВЯНІ РЕКОЛЕКЦІЇ В ДУБНО

У передріздвяний час у храмі Вознесіння Господнього, що у м. Дубно, парафіяни разом із парохом о. Романом Бобесюком активно приготували ясла свого серця до приходу Христа. Упродовж трьох днів о. Петро Жук, ректор Київської Трьохсвятительської семінарії, засівав Слово Боже у серця вірних та уділяв Святі Тайни.

Цьогорічні науки були присвячені темі Божої любові, гріху, духовній боротьбі та служінню ближньому. А особлива їх цінність полягала у тому, що кожен бажаючий мав змогу індивідуально поспілкуватися з реколектантом та задати свої питання. Цікавим є те, у цей благодатний час в храмі перебували моці трьох святих: Василя Великого, Григорія Богослова та Івана Золотоустого.

Відтак реколекції мали своє продовження у будинку-інтернаті, куди завітав о. Петро. Тут 15 людей похилого віку отримали прощення гріхів у Тайні Покаяння та прийняли Євхаристійного Ісуса. А парафіяни почастували солодощами біля 30 осіб похилого віку та поспілкувалися з ними на різні теми. Спілкуючись, зрозуміли, що самотні люди найбільше потребують спілкування, тому і вирішили продовжувати такі зустрічі. Також вони започаткували акцію «Подаруй книгу»: зібрані книги будуть передані у будинок-інтернат для добра людей з особливими потребами.

Прес-служба храму Вознесіння Господнього

В УГНЕВІ ВШАНУВАЛИ

БЛАЖЕННОГО ОТЦЯ СЕВЕРІЯНА БАРАНИКА

Мабуть, не кожен читач знає, що найменшим українським містом є Угнів на Сокальщині. І саме в Угневі нещодавно відбулося богослужіння на честь 100-річчя від дня служіння першої Служби Божої в місцевому храмі Різдва Пресвятої Богородиці блаженним отцем Северіяном Бараником, ЧСВВ, вихідцем з Угнева. Про це засвідчує приміційний образочок, який передав православний священник Московського патріархату Богдан Паращак з Угнева греко-католицькому пароху – о. Богданові Гринді та комісії з питань беатифікації під час проведення такого процесу в 2001 році.

Отець Богдан Гринда, настоятель парафії, повідомив, що в богослужінні взяло участь близько двох десятків священнослужителів з Белзького деканату, парох Виткова отець Михайло Левицький, ігумен Добромільського монастиря отець Симеон, отці Крехівського та Жовківського монастирів, а також отці з Брюховицької семінарії.

За повідомленням «Радіо Сокаль»

У МОСТИСЬКАХ ПОСТАНЕ НОВИЙ ХРАМ

Преосвященні владика Ярослав (Приріз) здійснив душпастирський візит до м. Мостиська, де освятив наріжний камінь під будівництво храму Різдва Пресвятої Богородиці. Єпископу співслужив о. Тарас Шлег, декан Мостиський, і священники Мостиського деканату. Участь в богослужінні взяли також мешканці міста і представники міської влади.

Після посвячення каменю владика Ярослав привітав новостворену громаду з початком будівництва церкви. Єпископ розповів про значення храму як особливого місця богочитання, зокрема, сказавши: «Єрусалимський храм був прообразом Христа – справжнього «місця» зустрічі Бога і людини. Таким же «місцем» стала і Церква Христова – спільнота вірних: «Ми бо – храм Бога живого, як сам Бог сказав був: Я поселюся в них, і (посеред них) буду ходити. Буду їхнім Богом, вони ж будуть Моїм народом» (II Кор. 6, 16).

Наприкінці звернення владика Ярослав подякував о. Тарасу Шлегу, новоствореній громаді та жертводавцям, які взялись за важливу справу будівництва нової церкви.

Прес-служба Самбірсько-Дрогобицької єпархії

Блаженніший Святослав освятив новий храм у Дніпрі

Блаженніший Святослав освятив у місті Дніпро новозбудований храм УГКЦ, присвячений святому Миколаю Чудотворцю. Предстоятель вважає, що новоосвячений храм буде ще одним інструментом, як послужити всім, хто шукає і потребує зцілення, відновлення цілісності життя, здоров'я та особи. У своїй проповіді до вірних він, зокрема, наголосив: «Хоча храм збудований у чудовому гуцульському стилі, але буде дверима до зцілення для всіх мешканців цього південно-східного краю України. Невипадково ми його посвятили святому Миколаю Чудотворцю. Бо цей храм є невід'ємною частиною благодійної соціальної місії служіння нашої Церкви на цих теренах. Цей храм сьогодні отримає «Карітас» Донецького екзархату».

У свою чергу, владика Степан (Меньок), екзарх Донецький, який співслужив із Блаженнішим Святославом, відзначив, що йому приємно бачити тут багато людських облич, які приходили до храму

Архієпископ і Митрополит Тернопільсько-Зборівський Василій (Семенюк) здійснив Чин освячення приміщення нової обителі св. Андрея Первозванного сестер Чину Найсвятішого Ізбавителя у Кам'янці-Подільському. Архієрей також освятив каплицю, розміщену на другому поверсі будівлі. Монастир містить житлові кімнати та розрахований

Молитва зрівноважує злочин

З благословення Адміністратора Кам'янець-Подільської єпархії УГКЦ Архієпископа і Митрополита Василя (Семенюка) в Хмельницькому відбулася історична подія – перезахоронення священників і мирян, тлінні останки яких було виявлено під час виконання будівельних робіт.

Заупокійну Святу Літургію та панахиду очолив єпископ-помічник Тернопільсько-Зборівської архієпархії Теодор (Мартинюк) і співслужінні з о. Іваном Данкевичем, о. Віталієм Футорським та о. Романом Соколовським у супроводі хору семінаристів Тернопільської семінарії.

Належить пояснити, що йдеться про людські останки, які виявили в мікрорайоні «Лезнево» при закладанні фундаменту громадської будови. Висновок археологів засвідчує, що поховання датується кінцем XVIII–початком XIX століття. За переданням, у цій місцевості був дерев'яний

У Макарові, що на Київщині, за ініціативою та пожертвами парафіян греко-католицької громади святого пророка Іллі, встановили банер із зображеннями героїв «Небесної сотні». На урочистому відкритті банера вірні спершу помолились панахидо, яку очолив адміністратор місцевої громади УГКЦ о. Євген Чернюк. У своєму слові священник, зокрема, закликав: «Нехай цей банер буде для

Святої Покрови в Донецьку. «Наче повертається той час, коли ми могли разом збиратися. Без храму ми не маємо спільної молитви і не маємо Євхаристії, яка нас усіх об'єднує», – сказав єпископ.

Приємно повідомити, що до новозбудованого храму привезли з Італії моці святого Миколая, до яких вірні зможуть прикластися і попросити у Святого і Чудотворця заступництва.

Департамент інформації УГКЦ

Сестри-редемптористки мають нову обитель

на 7 сестер. Відтепер тут буде і будинок новіціату.

З цієї нагоди Митрополит звершив Божеественну Святу Літургію, на якій були присутні Генеральна настоятелька сестра Марґарет, яка прибула з Німеччини, провінційна настоятелька сестра Теодора, а також протоігумен оо. редептористів о. Андрій Рак.

У пастирському слові Архієпископ Василій, зокрема, зазначив: «Відкриваючи цей невеликий монастир, ми закладаємо ще одну станицю Христової віри, бо саме тут народжуватимуться святі покликання до богопосвяченого життя, саме завдяки вашому самовідреченню та подвижницькому життю, божеественна благодать сходитиме на наш народ. Монастирі є громовідводами Божого гніву».

Джерело: tze.org.ua

храм, біля якого хоронили священників та мирян Уніатської (тепер Української Греко-Католицької) Церкви. Як відомо, після третього поділу Польщі (1795 р.) теперішня Хмельницька область опинилася під пануванням Російської імперії. Від початку цього панування все українське знищували: церкви, мову, культуру. Очевидно, що сумна доля спіткала і цей дерев'яний храм. Молитва зрівноважує злочин.

Департамент інформації УГКЦ

На Київщині встановили банер героїв «Небесно сотні»

всіх нас нагадуванням про тих, хто своє життя віддав за волю й кращу долю нашого народу. Нехай цей меморіал також заохочує нас із вами допомагати тим, хто сьогодні боронить нашу країну від ворогів».

На молитві також були присутні представники місцевої громади римо-католиків та координатор допомоги військовим Макарівського району. Під час молитви всі присутні тримали у своїх руках свічки з Вифлеємським вогнем миру, який громада Макарова отримала від пластунов.

Прес-служба Київської архієпархії

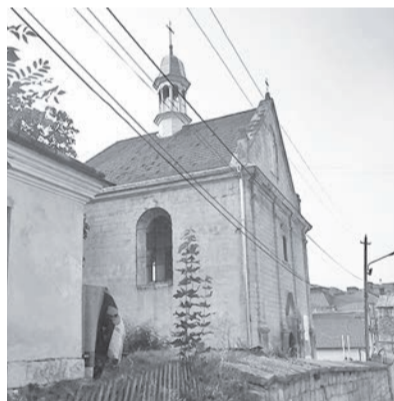
Цього року Василянський Чин урочисто святкує ювілей свого 400-ліття. З цієї нагоди своє святкування урочисто справили й ченці у храмі та монастирі святого Юрія у м. Червоноград (Кристинопіль). Святкові заходи очолив правлячий архиєрей Сокальсько-Жовківської єпархії Преосвященний Михаїл (Колтун).

У співслужінні численних ієромонахів-василіян, протопресвітерів Червоноградського та Сокальського деканатів і парафіяльних священників Кир Михаїл звершив Архиєрейську Божественну Літургію. А перед Літургією архиєрей уділив нижчі свячення

Храмове свято у Вишневому

Греко-католики з міста Вишневе, що на Київщині, святкували храмове свято. Розпочалися урочистості Божественною Літургією, яку очолив священник-василіяннин Роман Шуп'яний. На запрошення адміністратора парафії о. Володимира Мальчина, на святкування прибули представники молодіжної спільноти храму святого Василя Великого, Товариства українських студентів-католиків «Обнова», руху «Матері в молитві», руху «Назаретських Родин», руху «Подружжі зустрічі» та «Лицарів Колумба».

Під час проповіді о. Роман наголосив, що свято, яке відзначає спільнота як своє храмове, також є зустріччю: зустріччю двох традицій – східної та західної. Ведучи, він зазначив, що у західній традиції Церкви підкреслюється непорочне зачаття Пресвятої Діви Марії, в першу чергу висвітлюється її образ, а в східній традиції робиться акцент на постаті св. Анни, яка народжує Ту, що у Своему лоні вмістить невимісного Бога, Спасителя.

Цікава подія відбулась нещодавно у Бережанах: тут місцева греко-католицька парафія Пресвятої Трійці передала вірменам храм. Річ у тім, що парафіяни церкви неодноразово звертали увагу на будівлю, що стояла за декілька кроків від їхнього храму. Хоч особливої потреби у зайвому приміщенні парафія не мала,

Напередодні Різдва священник з Тернопільщини та шість семінаристів Тернопільської духовної семінарії провели духовну місію в Лисичанську та Северодонецьку. Мікроавтобус, яким їхали місіонери, був завантажений подарунками від Миколая для воїнів АТО та потребуючих дітей. Також везли продукти харчування, вареники тощо. У Лисичанську їх зустрів місцевий священник УГКЦ о. Сергій Паламарчук.

Отець Богдан Гавришко спільно із семінариста-

Урочисто відзначили 400-ліття Чину святого Василя Великого

семінаристам, які навчаються в Івано-Франківській семінарії.

Перед оприлюдненням «Декрету» з нагоди поного відпусту владика наголосив: «Цей «Декрет» стосується нас усіх! Рік повного відпусту, щедрого виявлення Божого милосердя явився для нас як окрема ласка, яку отці-василіяни протягом тих століть плекали в Церкві».

Наступним заходом була святкова академія в Музеї історії релігії. Доповідачі детально розповіли про історію Чину, а також присутні змогли переглянути виставку, присвячену діяльності отців-василіян.

На завершення єпископові та меру міста вручили пам'ятні медалі з зображенням визначних постатей ЧСВВ.

Прес-служба Сокальсько-Жовківської єпархії

По завершенні Божественної Літургії до громади зі словом звернувся о. Василь Чудійович, який зачитав декрет про іменування о. Володимира Мальчина протопресвітером з дозволом носити золотий нагрудний хрест.

Після молитви, висловивши подяку всім, хто приїхав на храмове свято, о. Володимир запросив кожного до перегляду невеличкої вистави, яку підготували члени спільноти «Обнова», а потім долучитися до спільної трапези.

Прес-служба Київської архієпархії

Широкий жест християнської любові

все ж таки заради ремонту та збереження історичної пам'ятки вирішили взяти її у користування та створити тут церкву для дітей.

Силами греко-католицької громади було скріплено фундаменти, підмуровано пошкоджені стіни, повністю перемуровано зруйнований правий притвор з тесаного каменю та відновлено над ним склепіння з цегли. Відновлено також дах і храму, скріплено арки стелі та виконано армований пояс. Також було замінено 85% дерева несучої конструкції даху.

Тим часом вірменська громада м. Тернополя звернулася до парафії з проханням передати храм

у їхнє користування, оскільки це – єдиний вірменський храм, що зберігся на Тернопільщині. Бережанська громада пішла назустріч громаді Вірменської Апостольської Церкви. Було підготовано меморандум про спільне майбутнє використання храму. Вірменський священник, що навідуватиме вірменську церкву у Бережанах, має осідок у Чернівцях.

Стало відомо, що цими днями голова Тернопільської ОДА С.Барна підписав розпорядження про передачу храму в користування вірменській громаді.

Джерело: tze.org.ua

Подарунки від св. Миколая отримали воїни на блокпостах

ми презентували свято Миколая для дітей місцевої парафії. Після недільної Святої Літургії подарунки отримав кожен, хто прийшов на богослужіння. Відтак помічники св. Миколая рушили на блокпости, де роздали подарунки військовим, які несуть бойове чергування.

У наступні дні святий Миколай відвідав школярів Северодонецька: діточкам було роздано декілька сотень подарунків. Священник розповідає, що деякі діти вперше бачили св. Миколая. Відтак, після відвідин військових, які стоять на блокпостах поблизу Попасної, місіонери повернулися до Тернополя.

Джерело: tze.org.ua

Дванадцять підсумків 2016 року для УГКЦ від релігійного експерта

2016 рік в житті УГКЦ був насичений різними подіями, які мали, як позитивний, так і негативний відбиток у її діяльності. Пропонуємо для ознайомлення дванадцять важливих підсумків прожитого року в житті Церкви від відомого експерта і релігійного оглядача, головного редактора журналу «Патріархат» Анатолія Бабинського, які він підбив в програмі «Відкрита Церква. Діалоги» на Живому ТБ.

– **Рік Божого Милосердя** в усій Католицькій Церкві, розпочався символічним благословенням українською Ярославською іконою Божої Матері «Милосердя двері», що є добрим і теплим знаком для УГКЦ. Це великий знак, бо ми всі потребуємо милосердя, бо не кожна країна перебуває в стані війни.

– **Гаванська декларація** – продукт складної дипломатичної роботи. Кожна її сторона мала карти в руках, які виставила на стіл, і склала цей документ. Тому цей документ вийшов строкатим і в ньому деякі уривки написані одним стилем – екуменічним, а інші – дуже сухою мовою.

– **В Гаванській декларації**, коли згадується про УГКЦ, то йдеться, насамперед, про уніатизм, повторюється дещо перефразована Баламандська декларація та те, що греко-католики мають право на існування, також згадується конфлікт в Україні.

– **В Гаванській декларації** діалог у правді був принесений в жертву діалогу в любові і це є її проблемою.

– **Дана декларація нагадує Мінські умови**, в яких складені докупи дипломатичні вимоги сторін, які часом не узгоджуються між собою.

– **Для Московського Патріархату** зустріч на Кубі стала нагодою вийти з ізоляції.

– **УГКЦ є унікальною**: ми знаходимося на межі Сходу і Заходу, Півдня та Півночі...Крім цього, Церква на ходу формує нове богослов'я, повному осмислює свою роль у війні, бо ця війна не є класичною, а гібридною і триває одночасно на багатьох фронтах.

– **Війна**, з одного боку, велика трагедія, а з іншого, вона пробудила в нашому народі багато позитивних якостей.

– **У справі незаконної забудови біля Патріаршого собору в Києві** зійшлися великі гравці. Ця забудова стала скандалом національного масштабу і є наслідком беззаконня в державі.

– **Від того, як вирішиться ситуація із забудовою біля Патріаршого собору в Києві** можуть настати позитивні зміни в державі, або не настати. УГКЦ цілком справедливо і логічно наполягає на тому, аби ситуація повинна вирішитися в рамках українського законодавства.

– **Ситуація із забудовою біля Патріаршого собору в Києві – це тест для Київської міської влади і держави загалом**. Бо ця ситуація національного масштабу: Київ – серце нашої держави і кожен, як камертон реагує на те, що там відбувається. Якщо ця справа вирішиться в спосіб дотримання закону, то це дасть позитивний імпульс на зміни в багатьох сферах.

– **Україна є місією територією**, бо багато з тих людей, які чули щось про Христа не є християнами. Якщо УГКЦ буде продовжувати бути собою – бути автентичною, і нести Добру новину, то храмів ставатиме більше.

Департамент інформації УГКЦ

Мандруючи Інтернетом

ГЕНЕРАЛЬНИМ СЕКРЕТАРЕМ ООН СТАВ КАТОЛИК З ПОРТУГАЛІЇ

1 січня 2017 року свою посаду в ООН обійняв її новий Генеральний секретар: Пан Гі Мун, котрий посідав цю посаду впродовж останніх 10 років, передав її Антоніо Гутарресу.

Гутаррес став першим португальцем на цій посаді. Дізнавшись, що за його кандидатуру віддали голоси п'ятеро постійних членів Ради Безпеки, він описав свої відчуття двома словами: «вдячність і покора». Такі слова не часто почуєш у стінах цієї організації.

Як зазначає «Catholic World Report», новий Генсек ООН є активним католиком та засновником католицьких благодійних організацій, що допомагають бідним. Гутаррес був прем'єр-міністром Португалії з 1995-го по 2002 рік. Під час першої його каденції португальські ліві, члени Соціалістичної партії, запропонували йому провести референдум стосовно легалізації абортів. Прем'єр агітував проти легалізації на основі своїх моральних та релігійних переконань. Референдум відбувся 28 червня 1998 року, і результат його був негативним.

Виступаючи з промовою з нагоди прийняття посади Генерального секретаря ООН, Антоніо Гутаррес запитав: «Що сталося із гідністю та вартістю людської особи?», – маючи на увазі те, що впродовж останніх років гідність людини піддавалась нападам по всьому світу, і в ООН в тому числі, особливо коли це стосувалось беззахисних і безмовних ненароджених людських осіб.

Делегати позитивно висловлюються щодо нового Генсека, називаючи його «відповідною людиною для неможливого завдання», а посол Канади зазначив: «Це призначення подає багато надії».

ІРАК: ХРИСТІЯНСЬКЕ ОПОЛЧЕННЯ НАБИРАЄ НОВИХ БІЙЦІВ

Християнське ополчення, яке діє на півночі Іраку, розпочало кампанію з набору нових добровольців. Загони оборони Ніневійської долини (NPU) – воєнізована організація, створена в 2014 році і складається з християн (асирійців, халдеїв і сиро-яковитів) – закликає до своїх лав молодих християн, які бажають взяти участь у звільненні та обороні рідних селищ від джихадистів. У тексті, поширеному NPU, відзначається, що, вступивши до лав ополчення, християнська молодь допоможе повернутися до рідних домівок тисячам одновірців, які були змушені покинути Ніневійську долину під час наступу «Ісламської держави» в червні-серпні 2014 року.

Наприкінці листопада командувач сухопутними військами Іраку, які беруть участь в операції зі звільнення Мосула, генерал Ріяд Джалал Тауфік підтвердив, що загони, сформовані за конфесійною ознакою, в тому числі асирійські і сиро-яковитські, будуть офіційно використані для забезпечення безпеки і самооборони у звільнених від ісламістів районах Ніневійської долини. Генерал також повідомив, що загони, що складаються з представників етнічних і релігійних меншин (зокрема, з туркменів і шабаків), повинні зіграти важливу роль у забезпеченні водою та продуктами харчування біженців, які повертаються до рідних домівок.

У ГРУЗІЇ ЖІНКИ ЯКІ ЗРОБИЛИ АБОРТ, У ЗНАК КАЯТТЯ ПОБУДУЮТЬ ЦЕРКВУ

Лікарі-гінекологи і жінки, які зробили аборт і покалися в цьому вчинку, побудують храм в ім'я Пресвятої Трійці. Про це повідомляє Патріархія Грузії.

«В умовах атеїстичного режиму багато хто не усвідомлював, наскільки великим гріхом є аборт, і сприймали це як звичайне явище. Після того, як більша частина нашого населення почала побожно жити, у матерів і лікарів-гінекологів, яких турбує гріх абортів, з'явилося бажання в знак каяття побудувати церкву в ім'я Пресвятої Трійці», – йдеться в повідомленні Патріархії.

Храм буде зведено на території, прилеглої до Худадівського лісу. Католикос-Патріарх всієї Грузії Ілія II провів зустріч з ініціативною групою і благословив їх, побажавши успіху в здійсненні розпочатої справи, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на арсну.

У 2012 році в Грузії офіційно було зареєстровано 40 тисяч абортів; у 2014 році кількість абортів знизилася до 33 тисяч.

За даними Національної служби статистики Грузії «Сакстат», у 2015 році хлопчиків у країні народилося на 9% більше, ніж дівчаток. Всього ж цього року народилися 59 тисяч 249 осіб. В цілому народжуваність у Грузії в 2015 році скоротилася на 2,3% в порівнянні з 2014 роком, а смертність – зросла на 0,7%.

«Форбс»: Папа Франциск став п'ятим серед найвпливовіших людей світу

Папа Римський Франциск посів п'яте місце в щорічному списку найвпливовіших людей світу за версією «Форбс», опублікованій 14 грудня. Минулоріч глава Римо-Католицької Церкви займав в цьому списку четверте місце.

Очолює список президент Росії Володимир Путін. Наступні у переліку – новообраний президент США Дональд Трамп, канцлер Німеччини Ангела Меркель і китайський лідер Сі Цзіньпін.

Журнал «Форбс» складає список найвпливовіших людей світу з 2009 року, ке-

руючись чотирма основними критеріями:

- кількість людей, на яких ці особи мають вплив: населення країни – для глав держав, число практикуючих віруючих – для релігійних лідерів, число службовців – для глав компаній, розмір аудиторії – для ЗМІ;
- фінансові можливості: ВВП для державних діячів і приватне багатство для мільярдерів;
- сфери світового впливу;
- енергія, з якою ці діячі здійснюють свої повноваження.

Джерело: 316news.org

Третя світова війна почнеться через воду, попередили в Ватикані

Постійний спостерігач Святого Престолу в ООН архієпископ Бернардіто Ауса виступив на засіданні Ради Безпеки ООН з доповіддю, присвяченою проблемі дефіциту питної води. Представник Ватикану звернув увагу на парадокс: вода покриває дві третини земної поверхні; при цьому доступність прісної води зменшується. У деяких регіонах, з огляду на їх географічне положення, цей ресурс від початку був мізерним, в інших місцях дефіцит став наслідком неоліків в управлінні. До того ж, деградація навколишнього середовища отруює воду, а кліматичні зміни порушують гідрологічний цикл, цитує прелата «Радо Ватикану».

Тему нестачі питної води порушив у Раді Безпеки ООН головуєчий в листопаді Сенегал. У запропонованій африканською державою концепції резолюції РБ зазначалося, що суперечки з приводу нафти і землі є причиною конфліктів у сьогоденні,

тоді як суперечки через води можуть призвести до сутичок в майбутньому, якщо нічого не буде зроблено.

Монсеньор Ауса, беручи участь в дебатах з питання щодо браку води, нагадав, що Папа Франциск ще в листопаді 2014 року говорив, що ця серйозна проблема може призвести до війни. У своїй енцикліці понтифік відзначав першорядне значення питної води для благополуччя суспільства.

У виступі в Раді Безпеки ООН представник Ватикану насам-

перед приділив увагу питанню якості води, доступної бідним. Він нагадав, що щодня хвороби, пов'язані з водою, а саме – дизентерія та холера, стають однією з головних причин смертності насамперед серед новонароджених і дітей.

Зростаюча тенденція приватизувати воду і перетворювати її в товар може загрожувати доступності питної води для бідних, вказав ватиканський дипломат, припустивши, що прагнення великих світових компаній взяти під контроль водні ресурси виплеться в один з основних конфліктних чинників.

Як наголошується в повідомленні новинного центру ООН, цю точку зору поділяє Генеральний секретар ООН Пан Гі Мун. Під час дебатів він нагадав, що конкуренція за мізерні водні ресурси вже призвела до конфліктів в Дарфурі та Афганістані, а також викликала протести і насильство супроти видобувних компаній з боку жителів Перу.

На участь у «Євробаченні-2017» претендує священник з Іспанії

Католицькі вірні продовжують тішити своїми талантами і брати участь в популярних світських конкурсах. Цього разу учасником «Євробачення-2017» може стати молодий священник Даміан, який став одним із претендентів на представництво від Іспанії. Священника під сценічним ім'ям Padre Damián вже полюбили в Іспанії після його виступу в національній версії шоу «Голос», а зараз він бере участь у відборі на «Євробачення» з піснею «Тисяча сонць». Оскільки Іспанія входить до числа організаторів популярного пісенного конкурсу, то її представник автоматично потрапляє до фіналу. Іспанія визначить свого учасника «Євробачення» в березні 2017 року, а сам конкурс відбудеться в травні в Україні.

Вперше за останні 30 років в Копенгагені збудують храм

Архітектори з бюро «JAJA Architects» створили проект храму в районі Копенгагена Сідхавнен. Це – перша церква, яка буде споруджена в данській столиці від 1989 року.

Проект передбачає створення балансу між особистим і громадським простором. Це означає те, що храм служитиме не тільки релігійним потребам, а й громадським, надаючи городянам затишний, гарний майданчик для відпочинку.

Споруда храму являє собою піраміду, до вершини якої можна буде піднятися по круговому

пандусу. З даху відкриватиметься вид на бухту: там архітектори створять оглядовий майданчик.

Згідно з проектом, фасад храму з усіх боків оточений колонадою, що підкреслює м'який перехід між зовнішнім і внутрішнім простором. На цьому принципі «прозорості» архітектори роблять важливий акцент.

Ввійти до храму можна буде не лише через головний вхід, а й через будь-які двері по всьому периметру першого рівня пандуса. Невеликі заглиблення створюють на кожному рівні храму відкриті тераси, де відвідувачі можуть

відпочити і насолодитися видом на бухту. Також на першому рівні будуть відкриті кафе і кілька культурних просторів.

Творці проекту вдало обіграли близькість храму до води функціонально і символічно. У християнстві вода має важливе значення як символ очищення. Навколишня водна гладь буквально стає частиною храму. Архітектори спроектували маленькі ставки по всьому периметру колонади, вода в які надходитиме з «джерела» на даху.

Джерело: 316news.org

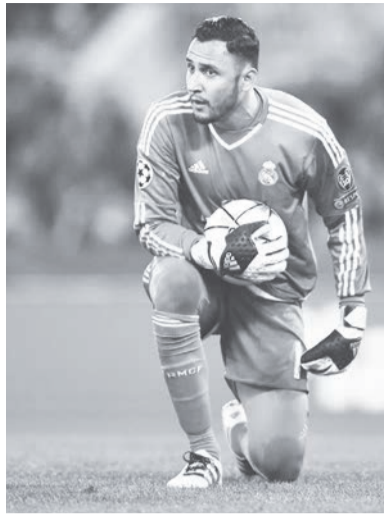
Навас: «Я завжди буду молитися перед матчами»

«Я завжди буду молитися перед матчами, навіть якщо десь мене будуть називати йолопом і кричати, що Бога немає. Я розмовляю з Богом і прошу Його про допомогу, і це додає мені впевненості та спокою. Прислухатись до вигуків із трибун я не буду – у мене є своя віра, і я нею нікому не приношу шкоди».

Кейлор Навас – глибоко віруюча людина. У п'ятирічному віці, коли він почав займатися футболом, бабуся і дідусь привчили його до щоденного читання Біблії і регулярного

відвідування храму. Як зізнався футболіст, саме віра в Бога дозволила йому залишитися в футболі, коли в 13 років все у нього «пішло не так» і він хотів покінчити з цією грою.

У восьмирічному віці мама його товариша порадила йому перед кожним матчем просити допомоги у Бога, щоб було легше грати на воротах. З тих пір перед кожним матчем він встає на коліна у воротарському майданчику, широко розставляє руки і щось шепоче. За цей ритуал на батьківщині його прозвали «Святі Руки».

Черговий теракт супроти коптів

Кількість загиблих внаслідок вибуху в Каїрі досягла 28, близько 70 осіб отримали поранення. Теракт був здійснений в неділю вранці, 11 грудня, в церкві «Аль-Бутрос» на території столичного коптського соборного комплексу. Вибух прогрімів відразу після початку ранкової недільної служби, коли в храмі зібралося багато людей. За попередніми даними, сумку, в якій знаходилося близько 12 кг вибухівки, поклали біля сидінь, призначених для жінок і дітей. Тому й не дивно, що більшість загиблих – саме вони. Більшої кількості жертв вдалося уникнути тільки тому, що частина храму була закрита для прихожан через ремонтні роботи.

На місце надзвичайної події прибув глава МВС Єгипту Магді Абдель Гаффар. Раніше він розпорядився почати розслідування і посилити охорону церков по всій країні. Із засудженням події вже виступив найбільший у світі ісламський університет Аль-Азхар.

Недільний теракт у Каїрі став одним із найбільших в Єгипті за останні роки. У новорічну ніч 2011 року в місті Олександрія, біля входу до коптської церкви, також вибухнула потужна бомба. Загинули 24 людини, які в той момент виходили з храму після святкового богослуження. До сих пір так і не встановлено, хто скоїв цей теракт.

У зв'язку з трагедією, коптський патріарх Тавадрос II перервав у неділю свій візит до Греції. Глава єгипетських християн мав відкривати там першу коптську церкву, але у зв'язку з вибухом терміново повернувся до єгипетської столиці.

У підсумку в Єгипті оголошено триденну загальнонаціональну жалобу за жертвами теракту; заходи безпеки підвищені до найвищого рівня, під посилену охорону взяті всі без винятку християнські храми країни.

За останніми повідомленнями, влада Єгипту заарештували в Каїрі чотирьох осіб, підозрюваних у вибуху.

Автентичність Христової гробниці підтверджено

Археологи підтвердили, що гробниця Христа в Єрусалимі не міняла місця з часів імператора Костянтина. Як повідомляє британська газета «The Independent», під час розкопок в храмі Гробу Господнього дослідники отримали підтвердження, що Кувуклія знаходиться на тому самому місці, яке ще в IV столітті нашої ери було визначено імператрицею Оленою як гробниця Ісуса Христа.

«Землетруси, пожежі і завоювання неодноразово руйнували храм, і ми не знали, чи знаходиться Кувуклія в правильному місці. Зараз ми отримали підтвердження, що це те саме поховання, яке знайшов імператор Костянтин і в якому поклонялися хрестоносці», – заявив археолог Фредерік Хіберт.

За його словами, після розкопок першими в гробницю зайшли представники францисканців, Вірменської та Грецької православної Церков, – саме в їхньому віданні перебуває святиня. Вийшли вони з Кувуклії, не приховуючи усмішок.

Хіберт зазначив, що досягти домовленості про проведення розкопок було вкрай складно, оскільки будь-яке питання, що стосується храму, вимагає нескінченних погоджень між конфесіями.

Довідка: У 326 році візантійський імператор Костянтин відправляє свою матір, імператрицю Олену, до Єрусалиму, щоби знайти гроб Господній і хрест, на якому був розп'ятий Ісус. Згідно з записами Євсевія Кейсарійського, гробниця була виявлена під язичницьким храмом Афродіти. Менш ніж

через десять років на цьому місці було зведено храм Гробу Господнього. Місце поховання Христа було позначене ротондою – Кувуклією. Її кілька разів руйнували і відновлювали, і лише зараз отримано підтвердження, що її розташування не змінювалося, повідомляє Християнський портал КІРІОС.

(Продовження теми на 16 сторінці)

СИРІЙСЬКИЙ ЄПІСКОП ВИКУПИВ З ПОЛОНУ ІДІЛ 226 АССИРІЙСЬКИХ ХРИСТИЯН
Єпископ з Сирії зібрав 11 мільйонів доларів для викупу 226 ассирійських християн, яких у лютому 2015 року було взято в заручники бойовиками терористичного угруповання «Ісламська держава» під час християнських погромів, що сталися одночасно в 35 поселеннях уздовж річки Хабур на північному сході Сирії, – повідомляє Християнський портал КІРІОС.

Тоді було захоплено близько 250 християн, в тому числі жінки і діти. Чотири людини тоді були вбиті; згодом бойовики опублікували відео страти ще трьох заручників.

Терористи ІДІЛ відразу ж зажадали за полонених викуп. Спочатку за їх звільнення назвали суму у 23 млн доларів, але потім сума знизилася вдвічі.

Бойовики послали одного із заручників до сирійського єпископа Мар Афрам Атнейлу в місті Хасеке і передали умову: свобода перших 17 бранців може бути викуплена по 50 тис. доларів за кожного християнина. Протягом трьох днів єпископ радився зі своїми колегами з інших країн і в підсумку прийняв рішення прийняти цю угоду.

У ЄГИПТІ НЕВІДОМИЙ КИНУВ БОМБУ В ПЕРЕПОВНЕНУ КОПТСЬКУ ЦЕРКВУ

Невідомий зловмисник кинув вибуховий пристрій у ворота коптської церкви під час богослужіння, повідомляють місцеві ЗМІ. Подібний напад стався в 2011 році в Олександрії у церкві Двох Святих, коли 23 особи загинули і понад 100 отримали поранення. На щастя, цього разу саморобна бомба не спрацювала і була вчасно знешкоджена.

Атака сталася ввечері, коли тисячі християн-коптів зібралися на богослужіння в церкві св. Георгія в Самалуті (провінція Мінья). Один із віруючих побачив, як до воріт храму під'їхав чоловік на мотоциклі, кинув бомбу в церкву і швидко поїхав. Один молодий чоловік підняв небезпечний «подарунок» і відкинув його подалі від будівлі церкви. Парафіяни спішно були виведені з храму, а співробітники спецслужб, які приїхали невдовзі, знешкодили вибуховий пристрій.

Церква св. Георгія зведена понад 100 років тому. Сама будівля церкви займає лише 300 кв. метрів. Щоби вмістити тисячі віруючих, духовенство і парафіяни протягом семи років намагалися збільшити будівлю церкви на своїй території і звести паркан для захисту. Однак влада досі відмовляє у дозволі на реконструкцію, керуючись колишніми законами про заборону на будівництво і відновлення церков у Єгипті.

У ФРАНЦІЇ ВИПАДКОВО ЗНАЙШЛИ НЕВІДОМУ РАНИШЕ ІКОНУ ПЕНЗЛЯ ЛЕОНАРДО ДА ВІНЧІ

У Франції випадково знайшли невідому раніше роботу Леонардо да Вінчі, на якій зображено святого мученика Себастьяна, – повідомляє Християнський портал КІРІОС з посиланням на СКГ. Ескіз виявився серед малюнків, які французький лікар-пенсіонер приніс на аукціон Таїпан. Всі ці картини були зібрані його батьком.

Фахівці вже оцінили малюнок в 15 млн. доларів.

«Спочатку я думав, що це просто цікавий малюнок XVI століття, якому необхідна доробка», – розповів директор аукціону Таддеї Прат. За роз'ясненнями він звернувся до фахівця в галузі старовинного живопису Патріка де Байз. Експерт проаналізував його і дійшов висновку, що зображення було зроблене художником-лівшею (Леонардо був ліворуким), а також виявив на зворотному боці полотна записи, написані справа наліво (що також було відмінною рисою почерку знаменитого художника). За оцінкою Патріка де Байз, все вказувало на те, що автор ескізу – Леонардо да Вінчі.

За підтвердженням своєї здогадки він відправився до Нью-Йорка, де показав малюнок співробітнику музею «Метрополітен» доктору Кармен Бембак, яка спеціалізується на італійському та іспанському живописі. Вона також дійшла висновку, що «не може бути жодних сумнівів» у тому, що малюнок належить да Вінчі.

Експерт уточнила, що він відноситься до серії з восьми начерків та ескізів, на яких художник відпрацьовував сюжет зі святим Себастьяном. Усі вони були переписані в манускрипті да Вінчі «Атлантичний кодекс». До цієї знахідки вченим було відомо лише про два збережені з них (один зберігається в німецькому Гамбурзі, інший – у французькому місті Байонна).

Зараз малюнок вивчають фахівці Лувра. За даними ЗМІ, Франція може оголосити роботу «національним надбанням», щоб заборонити її продаж за кордон. У цьому випадку «у французького уряду буде 30 місяців для того, щоб запропонувати справедливую ринкову ціну» за малюнок відповідно до закону про захист національного надбання. Однак якщо твору буде видано паспорт, то влада дозволить його продаж на світовому ринку.

15 ФАКТІВ ПРО ПРЕСВЯТУ ЄВХАРИСТІЮ

Для чого брати участь у Євхаристії та як гідно підготуватися до Причастя? Хто і як може його приймати? Про євхаристійні приписи Української Греко-Католицької Церкви розповідає о. Йосафат Бойко з Івано-Франківська.

– Слово «таїнство» (лат. «sacramentum» – «таємниця») не вживалось у Новому Завіті, але Церква використовує це слово для означення сили і благодаті, якими Господь обдаровує людину через видимі знаки. Отже, Свята Тайна чи Таїнство – це видимий знак невидимої Божої ласки. Таїнства Нового Завіту встановлені Христом, і їх є сім: Хрищення, Миропомазання, Євхаристія, Покаяння, Подружжя, Священство і Єлеопомазання.

Євхаристія посідає головне й особливе місце як «Таїнство таїнств», тому каже св. Тома Аквінський: «Усі інші таїнства спрямовані до неї, як до своєї мети».

– ЩО ТАКЕ СВЯТА ТАЙНА ЄВХАРИСТІЇ?

– Пресвята Євхаристія чи св. Причастя – це Тіло і Кров Ісуса Христа під видами хліба і вина. «Пресвята Євхаристія – джерело і вершина всього християнського життя. Усі інші таїнства, як і всі церковні служіння та діла апостольства, пов'язані з Євхаристією і до неї спрямовані. Бо Євхаристія містить у собі весь духовний скарб Церкви, тобто Самого Христа – нашу Пасху» (ККЦ, 1324).

– ХТО, КОЛИ І ДЛЯ ЧОГО ВСТАНОВИВ СВЯТУ ТАЙНУ ЄВХАРИСТІЇ?

– «Наш Спаситель на Тайній Вечері, тієї ночі, коли Його було видано, встановив Євхаристійну Жертву Свого Тіла і Крові, щоб увічнити жертву Хреста впродовж віків, аж до Свого приходу» (ККЦ, 1323).

«Ісус вибрав час Пасхи, щоб сповнити те, що Він заповів у Капернаумі: дати Своім учням Своє Тіло і Свою Кров: «І, взявши хліб, віддав хвалу, переломив, дав їм і мовив: «Це – Моє Тіло, що за вас віддається. Чиніть це на Мій спомин». Так само чашу по вечері, кажучи: «Ця чаша – це Новий Завіт у Моїй крові, що за вас проливається» (Лк. 22,7-20) (ККЦ, 1339).

Христос доручив Церкві чинити Євхаристію, приносити безкровну жертву на спомин Його смерті і воскресіння й отримати запоруку вічного життя.

– ХТО МОЖЕ ВІДПРАВЛЯТИ ЄВХАРИСТІЮ

І ЩО ДЛЯ ЦЬОГО ПОТРІБНО?

– «Тільки законно висвячені священники можуть головувати в Євхаристії та освячувати хліб і вино, щоб вони стали Тілом і Кров'ю Господа» (ККЦ,

1411). Священники і єпископи діють в Особі Ісуса Христа та від імені Церкви. Диякони самі не можуть цього робити.

Для відправи необхідно мати пшеничний хліб та чисте виноградне вино.

– ДЛЯ ЧОГО НАМ ПОТРІБНО ПРИЙМАТИ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ?

– «Святе Причастя Тіла і Крові Христа збільшує єдність того, хто причащається, з Христом, відпускає йому легкі гріхи й охороняє від тяжких гріхів. Оскільки зміцнюються узи любові між Христом і тим, хто причащається, прийняття цього таїнства зміцнює єдність Церкви – містичного Тіла Христового» (ККЦ, 1416).

«Любов, яку Євхаристія запалює в нас, охороняє нас від майбутніх тяжких гріхів. Чим більше ми беремо участь у житті Христа і чим більше поглиблюємо приятельство із Ним, тим важче нам розірвати цю єдність з Ним через смертельний гріх. Євхаристія не призначена для прощення смертельних гріхів...» (ККЦ, 1395).

– ЯКІ Є УМОВИ ГІДНОГО ПРИЙНЯТТЯ СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ?

– а). Перебувати у стані благодаті – без важкого гріха.

«Той, хто хоче прийняти Христа у євхаристійному Причасті, повинен бути в стані благодаті. Якщо людина свідомо, що вчинила смертельний гріх, вона не повинна приступати до Євхаристії, не отримавши попередньо відпущення гріхів у таїнстві Покаяння» (ККЦ, 1415).

«Тому, хто буде їсти хліб або пити чашу Господню недостойно, буде винний за Тіло і Кров Господню. Хай, отже, кожний випробує себе самого і тоді їсть цей хліб і п'є цю чашу» (1 Кор. 11, 27-28).

Хто свідомий тяжкого гріха, повинен приступити спочатку до Сповіді, а відтак причащатися.

б). Дотриматись євхаристійного посту.

«Щоб належно приготуватися до прийняття цього таїнства, вірні повинні дотримуватись посту, приписаного своєю Церквою» (ККЦ, 1387), тобто щонайменше одну годину перед святим Причастям. Вода і ліки перед святим Причастям не порушують посту.

в). Усвідомлювати, КОГО приймаємо у Причасті.

«У Євхаристії перебувають «правдиво, дійсно і сутнісно, Тіло і Кров, поєднані з душею і Божеством Господа нашого Ісуса Христа, а, отже, цілий Христос... Ця присутність називається реальною (realis), не винятково, ніби всі інші присутності не є «реальними», а передусім тому, що вона є сутнісною (substantialis), і через неї Христос, Богочоловік, присутній абсолютно цілий і цілісний» (ККЦ, 1374).

Св. Іван Золотоустий говорить: «То не людина чинить, що принесені дари стають Тілом і Кров'ю Христа, а Сам Христос, що був розп'ятий за нас. Священик, що вимовляє ці слова, представляє Христа, але сила і благодать – від Бога. «Це є Тіло Моє», – каже Він. Це слово перетворює принесені дари».

Християни визнають, що під видами хліба і вина присутнє Тіло і Кров Ісуса

Христа, хоча на вигляд і на смак Святої Тайни є як звичайний хліб і звичайне вино.

– ЯК ЧАСТО ПОТРІБНО ПРИЙМАТИ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ?

– «Церква активно рекомендує вірним приймати святе Причастя

ті, хто є в стані тяжкого гріха. Тяжкий гріх є тоді, коли людина переступає Божу або Церковну заповідь у чомусь дуже важливому, свідомо і добровільно.

Не може приступати до приймання Святих Тайн той, хто привселюдно,

кожного разу, коли вони беруть участь у відправі Євхаристії; Церква їх зобов'язує це робити щонайменше раз на рік» (ККЦ 1417).

– ЧИ МОЖНА ПРИЧАЩАТИСЯ КОЖНОГО ДНЯ?

– Не те чи можна, а навпаки – радо заохочується і є дуже добре причащатися щоденно. Ця практика щоденного святого Причастя тривала в Церкві до V століття. Згодом цей звичай занепав під впливом відчуття негідності.

Св. Іван Золотоустий докоряє тим, які, будучи на святій Літургії, не причащаються: «Надармо приноситься повсякденна Жертва, надармо стоїмо при престолі, а ніхто не приступає до святого Причастя... Як можна бути на Літургії і не приймати святих Тайн?» (Гомілія 3, на послання до Ефесян).

– ЧИ ТРЕБА СПОВІДАТИСЯ ПЕРЕД КОЖНИМ СВ. ПРИЧАСТЯМ?

– До частого чи навіть і щоденного Причастя не є потрібним сповідатися кожного разу. Малі провини не є перешкодою до св. Причастя, якщо при цьому причасник збуджує в собі щирий жаль за провини.

– Як потрібно підготовлювати себе до прийняття Святого Причастя?

– Постом, молитвою та ділами милосердя для ближніх;

- примирившись із ближніми (родиною, сусідами тощо);

- збуджувати жаль за скоєні гріхи;

- іспитувати совість стосовно присутності гріха;

- зберігати мовчанку та не розглядатися по церкві;

- мати пристойний і гідний зовнішній вигляд (скромний одяг та культурну поставу тіла).

– ХТО НЕ МОЖЕ ПРИЙМАТИ СВЯТОГО ПРИЧАСТЯ?

– Не можуть приймати неохрищені. Св. Юстин (†166) каже: «Нікому іншому не дозволено брати участі в Євхаристії, як тільки тому, хто вірує в істину нашого вчення й омився у святім Хрищенні».

Не можуть приймати св. Причастя

публічно поводить себе недостойно.

Ця заборона у Канонічному праві найперше стосується тих вірних, які живуть «на віру», нехтуючи святою тайною Подружжя, або тих, хто розлучився та співживе з іншою людиною» (ККЦ, 712).

– ЧИ ДОЗВОЛЕНО ПРИЙМАТИ СВ. ПРИЧАСТЯ МАЛИМ ДІТАМ?

– Приймати св. Причастя малим дітям без потреби сповіді у Греко-Католицькій Церкві є дозволене.

«Сакраментальне впровадження в таїнство спасіння звершується прийняттям Пресвятої Євхаристії, тому Пресвята Євхаристія повинна уділятися після Хрищення і Миропомазання якнайскоріше, згідно з приписом партикулярного права власної Церкви свого права» (ККЦ, 697).

«Євхаристія – це хліб життя, і дітей треба постійно ним годувати від часу Хрищення, щоб вони духовно зростали. Спосіб їхньої участі у Євхаристії відповідає їхній спроможності: спочатку він буде відрізнятися від того способу, що в дорослих, не минучи менш свідомо і менш раціонально, але поступово буде розвиватися через благодать і педагогіку таїнства, зростаючи аж до «звершеності мужа, до міри повного зросту повноти Христа» (Еф. 4, 13)» («Інструкція застосування літургійних приписів ККЦ», Конгрегація у справах Східних Церков).

Будучи відповідальними за духовний стан дітей, батьки найперше повинні дати їм приклад доброго християнського життя, а, отже, і приймати Святі Тайни та пильнувати, щоб діти поступово вивчали правди віри.

– ЧИ ДОЗВОЛЕНО ПРИЧАЩАТИСЯ ЖІНКАМ У ПЕРІОД МІСЯЧНОГО ОЧИЩЕННЯ?

– У Старому Завіті в євреїв жінка, яка мала кровотечу, відділялася від громади, тому що всякий дотик до неї в цей час означав для них культу, молитовну нечистоту, і також таким чином вона могла осквернити храм (Лев. 15, 19). У Новому Завіті

є інший погляд на це: жодна тілесна нечистота не робить нас морально і молитовно нечистими. Створені Богом, говорить св. Атанасій Великий, ми «не маємо в собі нічого нечистого, але оскверняємося тільки тоді, коли гріх чинимо». Отже, жінка в такі періоди може приступати до св. Причастя, якщо вільна від гріха.

– ЯК ПОТРІБНО ПОВОДИТИ СЕБЕ В ЧАСІ ПРИЧАСТЯ?

– Заздалегідь робимо на собі знак святого хреста;
– руки складаємо хрестоподібно на грудях;
– підійшовши до чаші, називаємо своє ім'я;
– широко відкриваємо уста та відхиляємо голову назад, при цьому не закриваючи очей, щоб не похитнутися і щоб священник не опустив святих Тайн;
– уста можемо закривати після того, коли священник забере ложечку з уст;

ложечку не можна облизувати;

– святі Тайни потрібно споживати відразу;

– якщо є потреба, можна скористатися рушничком, що його тримає священник, і витерти уста;

– не можна торкатися чаші руками і цілувати руку священника;

– ЯК ПРИЧАЩАТИСЯ: СТОЯЧИ ЧИ НАВКОЛІШКАХ?

– Літургійно правильно приймати святе Причастя стоячи. До такого способу приймання Святих Дарів, як не дивно, нас закликає сам священник, коли каже: «Зі страхом Божим і з вірою приступіть», а не «приклякніть». Також після Причастя диякон співає: «Прості прийнявши Божественних... Христових Тайн, достойно благодарім Господа». Слова «прості прийнявши» власне означають, що ми прийняли Святі Тайни в простій поставі.

Чому стоячи? Відомо, що стояча постава є символом торжества, пере-

моги та радості. Натомість постава на колінах є знаком розкаяння, покути та жалю. Отже, приймати святе Причастя ми не повинні з відчуттям розпуки чи розкаяності, бо каємося ми у Сповіді, а Причастя приймаємо з трепетом, вірою та зі страхом Божим, але одночасно з радістю, адже момент причастя на Службі Божій знаменує ніщо інше, як Воскресіння.

Однак варто пам'ятати також і про «другу сторону медалі». Є храми, де клякання під час Причастя стало вкоріненим звичаєм, тому важливо є поважати ці звичаї і дбати, щоб наша поведінка у храмі не призвела до згіршення, чи до пустих суперечок, що часто виникають на цьому ґрунті (таким людям потрібно дохідливо пояснювати, що правильна постава причасника все ж є СТОЯЧОЮ, – ред.).

– ЧИ ДОЗВОЛЕНО ПРИЧАЩАТИСЯ В РИМО-КАТОЛИЦЬКИХ ТА ПРАВОСЛАВНИХ ХРАМАХ?

– «Католицькі служителі дозволено уділяють Святі Тайни тільки вірним католикам, які їх подібно дозволено приймають тільки від католицьких служителів» (ККСЦ, 671, §1). Ми належимо до Католицької Церкви, тому сповідатися і причащатися в римокатолицьких храмах нам є дозволено, якщо немає можливості звернутися до священника нашого обряду.

Що стосується Православної Церкви, то: «Якщо цього вимагає необхідність (небезпека смерті) або радить справжня духовна користь, то вірним католикам, які фізично або морально не мають змоги звернутися до католицького служителя, дозволяється приймати святі тайни Покаяння, Євхаристії та Єлеопомазання хворих від некатолицьких (православних) служителів» (ККСЦ, 671, §2).

Записала Марта ЗОЗУЛЯ, CREDO

Вичитано в Інтернеті

У Бразилії розпочато збір коштів на реставрацію статуї Христа

Архиепархія Ріо-де-Жанейро розпочала кампанію «Друзі Христа-Спасителя» зі збору коштів на збереження статуї, яка щорічно приваблює мільйони туристів.

Спад в економіці Бразилії відбився і на можливостях з технічного обслуговування статуї. «До сьогоднішнього дня ми розраховували на власні ресурси і на пожертви приватних осіб, але з настанням кризи наше занепокоєння зросло, і ми закликаємо до співпраці все суспільство», – повідомив о. Омар Рапозо, який є відповідальним за стан статуї.

За словами о. Маркоса Вілліама, який відповідає за зовнішні зв'язки архієпархії, економічна криза і зрослі витрати на технічне обслуговування означають, що Церква не може вимагати більшого від своїх спонсорів, серед яких такі магнати як «Mastercard», «Samsung», «Hyundai» і «Pirelli».

Церква витрачає майже три мільйони бразильських реалів (889 тисяч доларів) щороку на підтримку статуї, яку часто пошкоджують удари блискавки, а також іще кілька тисяч доларів на заробітну платню та соціальні проекти.

Знаменита статуя Ісуса Христа з розпростертими руками на вершині гори Кор-

коваду в Ріо-де-Жанейро є символом міста і країни в цілому. Ідея її встановлення на маківці гори прийшла в голову католицькому священнику Педро Марії Боссу ще в 1859 році, коли він відвідав Ріо-де-Жанейро. Початковий ескіз пам'ятника розробив художник Карлос Освальд. Саме він запропонував зобразити Христа з розпростертими в благословляючому жесті руками, завдяки чому здаля фігура виглядає як величезний хрест. У первинному варіанті п'єдестал для статуї повинен був мати форму земної кулі. Остаточний проект монумента був розроблений бразильським інженером Ейтором да Сілва Коштою (порт. Heitor da Silva Costa).

Спорудження статуї тривало близько дев'яти років – з 1922 по 1931 рр. Оскільки з низки причин, в тому числі технологічних, створити таку величезну скульптуру в Бразилії було тоді неможливо, все її деталі, включно з каркасом, виготовлялися у Франції.

У 1924 році французький скульптор Поль Ландовскі закінчив моделювання голови (висотою 3,75 метра) і рук статуї. Після чого протягом 1925-1931 рр. румунський скульптор Георгіє Леоніда працював власне над створенням голови Христа. У ро-

зібраному вигляді всі деталі монумента доставлялися до Бразилії і залізничними рейками транспортувалися на вершину гори Корковаду.

Урочисте відкриття та освячення монумента, що став символом Ріо-де-Жанейро, відбулося 12 жовтня 1931 року.

У 1965 році статую повторно освятив Папа Павло VI, а в 1981 році, на святкуванні 50-річчя монумента, був присутній Папа Іван Павло II.

Висота статуї – 38 м, в тому числі п'єдесталу – 8 м; розмах рук – 28 м; вага – 635 тонн.

Будучи найвищою точкою округи, статуя регулярно (в середньому чотири рази на рік) стає мішенню блискавок. У 2010 році блискавка пошкодила пальці, голову і брови статуї, після чого були проведені реставраційні роботи і встановлені громовідводи. У грудні 2013 року і ввечері 16 січня 2014 року блискавки вдарили в праву руку статуї, відколовши кінчики середнього та великого пальця. Тому католицька єпархія спеціально зберігає запас каменю, з якого виготовлено статую, для відновлення пошкоджених блискавками її частин.

За останні 85 років статую двічі ремонтували – в 1980 і 1990 роках. У 1932 і 2000 роках було проведено модернізацію системи нічної ілюмінації, а в 2003 році підйом, який веде на оглядовий майданчик, обладнали ескалаторами.

У 2007 році статуя була обрана одним із новітніх «семи чудес світу».

Згідно з загальним переписом населення в 2010 році, більшість громадян Бразилії (90,9%) сповідує християнство.

Джерело: 316news.org

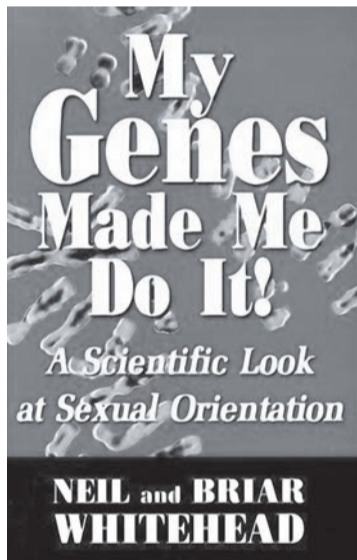
13 міфів про гомосексуалізм

До переліку гріхів, котрі кличуть про пімсту до Неба, є гріх содомський. Так навчає Церква. Однак численні наші парохіяни не до кінця розуміють суті цього гріха, хоча про нього читаємо у Книзі Буття. Про цей гріх також читаємо у Посланні апостола Павла до Римлян (Рим. 1, 26-27). Це говорить про те, що про такі гріхи належить більше і частіше говорити. Особливо сьогодні, у час, коли силами зла ведеться широка кампанія за знищення сім'ї, за знищення подружжя, за знищення поняття «статі». Нам під різними «солодкими соусами» гріх рознусти подається як щось нормальне, щось сприйнятне, щось бажане.

Пропонуємо нашим читачам поглянути на цю тему не тільки з позиції християнина, а найперше – з позиції здорової людської орієнтації.

Відповіді на нижченаведені хибні уявлення є короткими, але за ними стоять реальні науково доведені факти. Охочі перевірити їх доказову базу можуть звернутися до книги доктора Н.Уайтхеда «My genes made me do it – a scientific look at sexual orientation».

Міф 1: Гомосексуалісти

становлять 10% населення.

Насправді жоден учений під цим твердженням не підпишеться. Численні дослідження по всьому світу показують, що гомосексуалісти і бісексуали

разом складають 2-3% населення, а лесбійки – 1-2%.

Міф 2: Відносини між гомосексуалістами настільки ж міцні й довговічні, як і між чоловіками та жінками.

Насправді середня тривалість відносин у гомосексуальних і лесбійських парах становить 2,5 роки; для порівняння – у США, де кількість розлучень набагато вища, ніж у багатьох інших країнах, до «срібного весілля» (25 років) доживають близько 50% всіх шлюбів.

Міф 3: Гомосексуалісти вступають у вкрай безладні статеві зв'язки.

Насправді гомосексуалісти і лесбійки, у порівнянні з середнім значенням, мають у 3-4 рази більше статевих партнерів, ніж гетеросексуали. Комусь це здається вкрай безладним статевим життям, комусь – ні.

Міф 4: У сфері психічного здоров'я гомосексуалісти і лесбійки не вирізняються на тлі гетеросексуальної більшості населення.

Насправді стандартна цифра, яку відразу наводять фахівці – 3:1. Гомосексуалісти і лесбійки в три рази частіше потерпають від розладів психіки. У всіх гомосексуалістів зустрічається схильність до суїцидів. Чоловікам також властиві депресія й інші афективні розлади, жінкам – зловживання алкоголем і наркотиками. Хоча зустрічаються й інші захворювання.

Міф 5: Проблеми з психікою у гомосексуалістів – наслідок того, що суспільство їх дискримінує і відкидає.

Насправді докази цьому практично відсутні. Відсоток випадків проблем із психікою у гомосексуалістів в толерантних, ліберальних суспільствах і в суспільствах, де до них ставляться з нетерпимістю, приблизно однакова.

Міф 6: Гомосексуалісти народжуються.

Насправді, з результатів шести досліджень (в період з 2000 по 2011), у випадках, коли один з однополових близнюків відчуває гомосексу-

альні схильності, ймовірність того, що подібні схильності є у другого близнюка, дорівнює приблизно 11% для чоловіків і 14% для жінок. Це означає, що загальні для обох близнюків фактори, як то гени і виховання, практично непричетні до їх статевої орієнтації, а відповідають за неї здебільшого індивідуальні та унікальні реакції індивіда на ті чи інші випадкові або повсякденні події в його житті.

Міф 7: Гомосексуалісти стверджують, що усвідомлювали себе такими з раннього дитинства.

Насправді середній вік, в якому гомосексуаліст усвідомлює, що його тягне до осіб однієї з ним статі, дорівнює 10 рокам, і дві третини всіх випадків припадають на період від 6 до 14 років. Таким чином, вкрай мало ймовірно, щоб людина пам'ятала, що її вабить до осіб однієї з нею статі вже від найранішого дитинства. Мова, швидше за все, може йти про рано усвідомлюване бажання належати до своєї гендерної групи, яке виникло з почуття невпевненості в собі і несхожості на інших.

Міф 8: Гомосексуалізм – це усвідомлений вибір.

Насправді, якщо мова йде про 10-річний вік, то навряд чи можна говорити про повністю усвідомлене і відповідальне рішення. Жодна людина не здатна раз і назавжди вирішити (у всіх звичайних значеннях цього слова), якої сексуальної орієнтації вона буде дотримуватися все своє доросле життя, у віці 10 років. Потяг до осіб тієї ж статі – зазвичай факт, який людина відкриває в собі, а не щось, що він свідомо обирає.

Міф 9: Ніхто не знає, звідки береться потяг до осіб тієї ж статі.

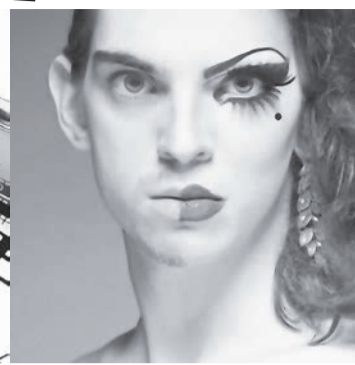
Насправді деякі гомосексуалісти вважають, що знають. Вони простежують витoki цього потягу до сексуального насильства, яке вони зазнали у дитинстві, реакції на розлучення батьків, відкидання однополої однієї з ними статі або впливу порнографічної продукції. Інші не схильні розмірковувати у категоріях сприяючих обставин і тому не знають, звідки саме взявся у них потяг до осіб однієї з ними статі, – так само, як більшість гетеросексуалів не знає, чому вони стали саме гетеросексуалами. Індивідуальних історій багато, і всі вони в рамках загальної картини здаються незначними і поодинокими, але для індивідів, які самі відчули це на собі, вони вкрай важливі.

Міф 10: Гомосексуалістів неможливо переорієнтувати.

Насправді ідеологічно нейтральні дослідження показують, що переорієнтація – не рідкість. Приблизно половина всіх гомосексуалістів і бісексуалів протягом життя приходять до гетеросексуальної орієнтації без будь-якого медичного втручання. Приблизно 3% всіх гетеросексуалів колись твердо вважали себе гомосексуалістами або бісексуалами. Сексуальна орієнтація не є чимось жорстко заданим.

Міф 11: Підліткам-гомосексуалістам в школі потрібна особлива психологічна підтримка.

Насправді у наш час на Заході 98% підлітків у 16 років вважають себе гомосексуалістами, а в 17 вже вважають себе гетеросексуалами. Було

б безвідповідально пропонувати підліткам стверджуючу їх гомосексуальність психологічну допомогу, виходячи з помилкового уявлення про вроджену і незмінну природу їхньої сексуальної орієнтації.

Міф 12: Психологічні програми з переорієнтації завдають шкоди психіці.

Насправді найбільш авторитетне з цього питання лонгітудинальне (тобто таке, що проводилось над одними особами впродовж довгого часу) дослідження, яке також узгоджується з результатами інших робіт, показує, що сексуальна орієнтація у більшості людей рухлива в діапазоні від незначної до повної зміни. Позитивні і негативні ефекти властиві будь-якому психологічному втручання. Але програми з сексуальної переорієнтації також знижують схильність до депресій та алкогольної і наркотичної залежностей.

Міф 13: Те, чим люди займаються за закритими фіранками в спальні, ніяк не впливає на суспільство в цілому.

Насправді гомосексуальний статевий акт у чоловіків загрожує медичними проблемами. Також дослідження показують, що 15% практикуючих гомосексуалістів і бісексуалів одружені і тим піддають небезпеці своїх дружин. Статеві зв'язки (як гомо-, так і гетеросексуальні) поза шлюбом в кінцевому рахунку, так чи інакше, призводять до додаткових бюджетних витрат на рівні всієї держави.

о. Іван ГАЛІМУРКА

У підготовці статті використано матеріали сайту CREDO

Штучний інтелект розкрив нові подробиці про написання Біблії

Штучний інтелект пролив світло на час створення біблійних писань, проаналізувавши написи на остраках (глиняних черепках). Комп'ютерна система встановила, що основні тексти Старого Завіту були створені до «вавилонського полону» (захоплення Єрусалиму вавилонським царем Навуходоносором в 586 році до нашої ери), повідомляє «Gizmodo».

Математик Аріє Шаус з університету Тель-Авіва зазначає, що Біблія не створювалася в реальному часі – тексти не писали відразу після настання якихось подій, і це давно відомо. Однак головне питання, яке стояло перед вченими: коли саме були створені тексти Старого Завіту? Використовуючи комп'ютерні технології, Шаус та її колеги досліджували глиняні черепки, виявлені археологами в ізраїльських фортецях. Вчені намагалися визначити, скільки людей брало участь у створенні текстів, нанесених на черепки, і коли це відбувалося.

Перший великий етап аналізу виявив, що в епоху Юдейського царства багато жителів міста були

грамотними, і це було сприятливим ґрунтом для створення біблійних текстів. Крім того, до цього періоду відносяться численні остраки, на яких написані військові накази і замовлення на поставку товарів. Написи були нанесені до 600 року до нашої ери, тобто до «вавилонського полону».

Порівнюючи написи на черепках, вчені використовували технології розпізнавання зображень і визначення цифрових підписів. За словами Шаус, останнім часом було створено досить багато методик дослідження рукописних текстів, і вони застосовували спеціально розроблені програмні інструменти для максимально детального аналізу сучасних текстів на івриті.

Таким чином, дослідники дійшли висновку, що в армії Ізраїлю всі – від солдата до командира – були грамотними, і це стало несподіваним відкриттям. Вони також встановили, що окремі частини Старого Завіту були створені до 800 року до нашої ери – значно раніше, ніж вважалося до сьогодні.

10 ДИВОВИЖНИХ ХАРАКТЕРИСТИК ЧУДОТВОРНОЇ ІКОНИ ГВАДЕЛУПСЬКОЇ БОГОРОДИЦІ

У 1531 році Богородиця об'явилася мексиканському індіанцю Хуану Дієго Куаухтлатоатцину, передавши через нього прохання до місцевого єпископа, щоб на пагорбі Тепеяк було збудовано церкву на її честь. Як доказ реальності свого об'явлення Богородиця чинила чудо: пагорб, де вона об'явилася, посеред зими вкрився розквітлим трояндами, які Хуан Дієго зібрав і завернув у свій плащ – тілму – та приніс до єпископа. Коли він розгорнув плащ, чудо виявилось потрійним: 1) власне розквітлі серед зими троянди; 2) троянди в той час ще не були завезені європейцями до Мексики; 3) на тілмі Хуана Дієго з'явилось зображення Богородиці.

Зараз ікона зберігається в базиліці Богородиці Гваделупської, яка таки була збудована на пагорбі Тепеяк. Базиліка стала місцем паломництва католиків із цілого світу.

Сама ікона неодноразово досліджувалася вченими. Багато феноменів наука пояснити так і не змогла. Так, наприклад, встановлено, що тканина, на якій міститься зображення, це традиційна індіанська тканина, виготовлена з ниток агави, але зазвичай така тканина недовговічна: максимальний час існування такої тканини – 40 років. Ікона ж Гваделупської Богородиці існує ось уже понад 400 років.

Вражають дивовижні характеристики ікони. Так, дослідження офтальмологів виявили, що зіниці очей на іконі

реагують на світло так само, як і зіниці живих істот – при слабкому освітленні розширюються, а при інтенсивному – звужуються. Згодом офтальмологи встановили, що в очах Богородиці на іконі існує потрійне відображення, характерне для ока живої людини.

Спеціалісти також виявили, що в зіницях Марії на іконі (розмір зіниць – 0,85 см) існує відображення мініатюрних фігурок людей. За допомогою комп'ютерних технологій вченим вдалося збільшити зображення. На цьому зображенні видно індіанця, який розкриває свою загорнуту тілму перед бородатим єпископом. Очевидно,

Єпископ Хуан Сумаррага
Джерело: www.dobre.org.ua

йдеться про Хуана Дієго, який розгорнув свою тілму перед місцевим єпископом Хуаном де Самуррагою. Величина цього зображення 0,25 мм.

Тканина ікони не містить жодних ознак фарби. З відстані 8 см можна

Відображення в очах
Діви Марії Гваделупської
Джерело: www.dobre.org.ua

навіть побачити волокна агави, з яких тканина виготовлена, а кольори зображення зникають. Науковці не можуть пояснити ані цей феномен, ані спосіб, у який зображення виникло.

Зірки, які зображені на одязі Богородиці, відображають неймовірно точну конфігурацію зір, яка була в день чудесного об'явлення Хуану Дієго саме на місці об'явлення.

Температура ікони є постійною – +36,6°C. Це, як відомо, нормальна температура людського тіла.

У 1791 році ікона була пошкоджена соляною кислотою (HCl), але пошкодження протягом 30 днів зникло само, без жодного людського втручання.

У 1921 році злочинець підірвав перед самою іконою бомбу, яка була схована у великому букеті квітів. Потужний вибух пошкодив усе у радіусі кількох метрів, включно з металевим розп'яттям та металевими підсвічниками, однак сама ікона залишилась абсолютно неушкодженою.

Якщо розглядати зображення Богородиці на Гваделупській іконі, то здалека вона виглядає як індіанка, а зблизька – як європейка. Факт, що Богородиця об'явилася ацтекові, та що її зображення, яке з'явилося у чудесний спосіб, подібне одночасно на індіанку, і на європейку, змінив свідомість іспанських колонізаторів та місцевих індіанців. До цього дві групи населення Мексики жили у постійній ворожнечі й цілком відділені одні від одних. Чудо Гваделупської ікони призвело до того, що європейці почали вважати індіанців рівними собі людьми, а індіанці відкрилися на культурний вплив іспанців. Багатство мексиканської культури, яка виникла як продукт мирної дифузії європейської та індіанських культур – це наслідок Гваделупського чуда.

Багато елементів на іконі повністю узгоджені з символікою індіанських культур Мексики. У час виникнення ікони ця символіка європейцям не була відома, проте саме ця символіка зробила ікону зрозумілою індіанцям часу виникнення ікони. За цією символікою, зображена Діва не є богинею, бо її обличчя не закриває маска. Водночас те, що Діва закриває сонце, в індіанській символіці означало, що Вона сильніша від бога Уїцілопочті

– головного бога ацтеків, бога сонця, війни та мисливства. На іконі Діва стискає долоні, що за індіанською символікою означало, що Вона почитає Когось більшого від Себе. На іконі Діва підперезана чорним поясом – індіанським символом дівицтва. На туніці Діви зображено квіти квінкунце – індіанський символ божественності й надприродності. Тож чудесна Гваделупська ікона стала причиною масового навернення індіанців Мексики у християнство.

І на сам кінець – кілька дивовижних співпадінь. «Гваделупе» на мові ацтеків означає «Та, що розчавила голову змії». Ікона містить відображення картини з книги Одкровення – Жінка одіта в сонце, місяць в Неї під ногами (див. Одкр. 12,1). На іконі чорний пояс у Богородиці зав'язаний так, як його носили вагітні, що одночасно символізує і вагітність, і дівицтво.

Джерело: Bitno.hr
«Католицький оглядач»

АМЕРИКАНСЬКИЙ ЖУРНАЛІСТ ЗАРАДИ ЕКСПЕРИМЕНТУ ПРОХОДИВ ЦІЛИЙ ДЕНЬ У СВЯЩЕНИЧОМУ ОДЯЗІ

Журналіст американського журналу «Esquire Magazine» вирішив провести експеримент на тему «Дослідження впливу уніформи». Для цього він придбав чотири види уніформи – священничу сутану, форму охоронця, механіка і лікаря – і в кожній з них проходив цілий день по Чикаго. «Дуже багато людей щодня одягають на роботі уніформу... Вона ставить певні вимоги до людини і світу навколо неї... В ній потрібно себе відповідно поводити. Люди навколо реагують на тебе: хтось відходить в сторону, хтось розглядає тебе, хтось дає тобі місце чи просто ігнорує...» – пояснює автор статті.

В першій частині статті автор описує свій досвід прогулянки по Чикаго в одязі священника. Слід зазначити, що він не брехав людям і не називав себе священником:

коли його запитували, він відповідав, що не є священником, а просто одягнув одяг священника заради експерименту.

Ось п'ять речей, які автор вивів внаслідок свого дослідження:

1) Люди всюди дивились на нього.

«Одна година в цій уніформі, і я зрозумів: в ясний літній день, у місті, де вирує життя, священник в сутані – це щось, варте споглядання. Люди намагаються навести зоровий контакт із священником. Вони кивають чи злегка кланяються. Або витріщаються. Відкрито. З повагою. На відстані. Якщо йдуть у парі, то чоловіки злегка готуються, щоб раптово випалити: «Доброго ранку, отче!» Мабуть, це звичка ще зі школи, яку вони радісно згадують. Двадцять три квартали – і світ не міг

звести з мене очей. Священик, що прямує на північ», – розповідає автор.

2) Люди намагались торкнутись його.

«Загалом, коли ти одягаєш уніформу, то ніхто тебе не рухатиме. Окрім священника. Люди чомусь хочуть торкнутись священника. Переважно руки. Зі мною це сталося дванадцять разів – просто дотик посеред розмови. Це свого роду прагнення встановити зв'язок чи показати себе у спільності – цього я не усвідомив.

Як це не дивно, одяг священника – це уніформа, яка фізично найбільш вибаглива. Увесь день обніматись, приклякати на коліно, щоб поговорити з дітьми, а також позувати для селфі».

3) Бездомні особливо прагнули попросити його

про допомогу.

«Особливо потребує. Увесь день я стикався з бездомними чоловіками, бездомними сім'ями, які поневірялись на вулицях. Деколи вони простягали до мене руки, торкались моєї руки. Двічі мене попросили про благословення, яке я не міг уділити. Не тому, що я не хотів. Я почав шкочувати, що не можу виконати це служіння для світу. І я побачив, що нічого не можу зробити.

Уніформа вимагає певної відповідальності; в іншому випадку вона – просто костюм для вечірки. Я почав нахилитись до людей, витягати десятидоларову купюру і казати: «Я – не священник. Але я Вас відчуваю». Я зробив це раз, а потім ще кілька десятків разів. Чикаго – велике місто, і в ньому багато душ, які жи-

вуть на краю. Мені стало ще сумніше, ніж я собі уявляв».

4) Він став екскурсійною принадою міста.

«Виснажений, «отець Том» [автор] підійшов до кіоска з їжею, купив собі тамале (мексиканська їжа) і помахав туристичному автобусу, який йому посигналізував. Усі, хто їхав в автобусі, помахали йому. На обидвох поверхах».

5) Бути священником – важко.

Враховуючи, скільки людей звернулись до нього по допомогу чи з надією, автор дійшов висновку: «Дивно, але одяг священника був уніформою, яка вимагала найбільше фізичних зусиль... Легко одягнути сутану, але носити її зовсім нелегко».

Джерело: ChurchPOP

Михайло Осадца – греко-католицький священник, культурний і громадський діяч

(20 грудня 1889 р. – 25 жовтня 1941 р.)
До 75-річчя від дня смерті

(Закінчення, початок у попередньому числі «Мети»)

Студентський хор під орудою свого катехита о. проф. М. Осадци 1931 р.

У 1935 році отця Михайла Осадца обирають радником митрополичої греко-католицької консисторії. У 1936 році вступив до Українського національно-демократичного об'єднання (УНДО).

Отець Михайло Осадца був особистим духівником Петра Федуну-«Полтави» – полковника УПА, ідеолога національно-визвольної боротьби 1940-1950 років, керівника Бюро інформації УГВР. Отець, очевидно, мав великий вплив на формування світоглядних позицій майбутнього ідеолога ОУН.

Отець Осадца був членом організаційного комітету зі спорудження українського Народного дому в Бродях. Очолював допоміжний комітет для Української повітової бурси імені Маркіяна Шашкевича.

19 квітня 1939 року куратором шкільного округу був підписаний дозвіл, за яким отцеві Михайлові Осадці надавалося право викладати релігію й українську мову в приватному ліцеї та жіночій гімназії у Бродях. Так було до осені 1939-го.

А 21 вересня до Бродів вступила советська армія. У гімназії, як і в усіх інших навчальних закладах, заборонили викладання релігії. Ікони святих, що висіли на стінах, були зірвані; припинили діяльність усі товариства, а хор і оркестр замовкли. Усіляке політично-національне життя нещадно придушувалося.

Це стало страшним ударом для отця Михайла. Та віри в Божу поміч він не втратив. «Я вірю, – говорив він, – що Бог нас не опустить, ми були і є з Ним, а Він буде з нами».

Отець Осадца залишився без роботи. На прохання парафіян села Язлівчика священник стає їх парохом.

Неодноразово отця Михайла та членів його родини викликали на розмови в НКВД, отця намагалися заарештувати.

Постійне нервово перенапруження позначилося на його здоров'ї. Весною 1941 року він важко захворів. Не вилікувавшись до кінця, отець дуже застудився на святкування днів пам'яті Маркіяна Шашкевича в селі Підлисся. Ослаблений організм не зміг перебороти недугу. Хвороба дала ускладнення на легені, і 25 жовтня 1941 року отця Михайла Осадца не стало. Похований у Бродях поруч із батьком, отцем Олександром. Згодом вдячні парафіяни села Язлівчика власним коштом спорудили пам'ятник на могилі отців.

Похорон відбувся 27 жовтня. З отцем Михайлом Осадцою прощалася уся громада Бродів і села Язлівчик. Труну несли його колишні учні. Так закінчився життєвий шлях українського патріота, священника і людини, котра все своє життя віддала служінню Богові і своєму народові.

До кінця своїх днів, присвятивши себе служінню Богові та людям, отець Михайло Осадца жив і керувався кредом, записаним у «Малому катехизмі», – єдиній книжці, яка вціліла з його великої бібліотеки: «Ми повинні ближніх задля Бога любити, як себе самих».

Сучасники отця Михайла завжди з теплою згадували ті далекі часи, коли їм випало спілкуватися з ним – людиною щирого серця і високого душевного пориву.

Громада Бродів гідно шанує пам'ять про отця Михайла Осадца. 25-27 жовтня 1991 року в Бродях відзначали 50-ліття з дня смерті отця Михайла Осадца. Участь в урочистостях взяв блаженної пам'яті Патріарх УГКЦ Блаженніший Мирослав Іван кардинал Любачівський, а також правозахисники – тодішні заступники голови Львівської обласної ради Іван Гель, завідувач облвно Ірина Калинець і поет Ігор Калинець.

Перед будинком, де мешкала родина Осадців, встановили барельєф отця Михайла.

У грудні 2009 року минуло 120 років від дня народження отця Михайла Осадца. З цієї нагоди відбувся духовний вечір у церкві Воздвиження Чесного Хреста, а в Народному домі – фестиваль духовної пісні «Славимо Тебе, Господи». Першим виступив хор імені отця Михайла Осадца церкви Воздвиження Чесного Хреста, який існує вже протягом двадцяти трьох років.

Марта ОСАДЦА

Забобони похоронні, або Як кинути табуреткою, щоб душа не сіла

На жаль, рано чи пізно, але горе приходить у кожену родину, забираючи чиєсь життя. Згорьовані рідні часто не знають, як поводитись біля покійного, і питають про це в старших людей. Але чому не священика...

Скажімо, у хаті, де лежить покійник, нібито не можна відчиняти вікна і квартирки. Дзеркала завішують тканиною, а після того, як винесуть тіло, перевертають усі стільці в хаті. Що це – традиції, яких потрібно дотримуватись, чи звичайнісінькі забобони? Про це розмовляємо з отцями Тарасом Дзьобою, Миколою Микосовським ЧСВВ, Зеновієм Хоркавим.

– Які бувають забобони, пов'язані з християнським похороном?

о. Тарас:

– Найчастіше стикався з тим, що «хтось» «чомусь» забороняє сім'ї померлого торкатися хреста, який очолює похоронну процесію, нести труну чи Євангеліє – мовляв, щоб не було нової смерті в родині. Правду кажучи, немає такої заборони. До несення хреста чи Євангелія в похоронній процесії справді слід запрошувати лише гідних людей, а не будь-кого, адже це – поважна місія: очолювати похоронну процесію, несучи хрест Христовий чи Слово Боже.

Або ще один забобон – «не можна відчиняти вікна чи квартирки». Це також поширена практика, через яку люди, що прийшли на парастас чи похорон, а в особливо гарячу пору року, мліють, їм стає зле. Адже коли бракує кисню, важко молитися. А похорон – це і є молитва за новопреставлену людину. І підготовка місця, де лежить покійний, полягає саме в тому, щоб це місце найбільше приготувати до такої молитви та щоб молитися було комфортно.

Коли виносять небіжчика, у

домі часто перевертають столи й стільці – і цей забобон також не має нічого спільного з християнським похороном. Пригадую, як якимось спитав одних людей, для чого вони перевертають стільці. Кажуть, щоб «душа не сіла». Але ж душа – не тіло, їй крісла не потрібні.

– Навіщо закривають тканиною всі дзеркала?

о. Олег:

– Начебто для того, щоб душа покійного, побачивши себе, не злякалася. Інший варіант тлумачення: щоб покійний не налякав родичів. Уважається також, що через дзеркало душа може піти в темний світ «задзеркалля», де панує диявол і правлять біси. Насправді цей звичай пішов із далеких часів, коли в багатих будинках драпували чорними тканинами дзеркала і кришталеві люстри, щоб вони своїм розкішним блиском не відволікали тих, хто молиться.

о. Микола:

– А насправді душа покійних одразу після фізичної смерті постає перед Богом на особистий суд, складаючи звіт з усього

свого життя, а не «вештається» без потреби по світі.

– Які ще поширені забобони?

о. Олег:

– Наприклад, вірять, начебто людина, яка повернулася в помешкання після винесення тіла, але до повернення процесії з цвинтаря, неодмінно помре.

Або що людина, яка йде перед труною, піде за померлим. Вважають, що не можна дивитися з вікна на похоронну процесію, бо теж помре. Кажуть, що не варто приносити з цвинтаря живих або штучних квітів, бо той, хто це зробить, буде важко і довго хворіти. Вірять, що на час похорону треба забирати з дому тварин, особливо собак – бо нібито собачий гавкіт лякає душу покійного. Після того, як покійного винесуть з дому, обов'язково мийуть підлогу – так «вимивають» із хати смерть. Або кажуть, що не можна

нічого залишати з речей померлого, хоч би якими коштовними й гарними вони не були, аби не перебрати на себе чужі лихо і хвороби. Чи кладуть у труну всі улюблені речі, які мав покійник (скажімо, люльку, палицю, окуляри).

о. Зеновій:

– Найгірше, що використовують похоронні речі для магії. Наприклад, я чув, що беруть той шнурок, яким були зв'язані ноги (руки, щелепи) покійника, намочують його в горілки й дають ту горілку чоловікові. Так хочуть віднайти його від випивання. Часто, виносячи труну з дому, тричі піднімають її над порогом або ж навіть розхитують. Навіщо?

о. Микола:

– Якщо спитати, чому так роблять, ніхто не дасть раціональної відповіді. Річ у тім, що в давнину наші предки були, як знаємо, язичниками, і вірили, що в порозі живе домовик, тобто злий дух. Отож, виносячи померлих надвір, із ним прощалися. Тепер для чого робити таке «прощання» з нечистою силою і що це має спільного зі здоровим глуздом та взагалі з християнською вірою? З покійним ми прощаємося під час самого похорону, коли триває так зване «останнє цілування».

– Як ставитися до таких забобонів? Чому вони виникають?

о. Тарас:

– Звісно, у підготовці до похорону рідні питають поради у знайомих, старших людей, але парадоксально – чомусь не у

священика. Усі забобони мають один корінь: брак християнської свідомості. Саме через своє незнання люди вигадують або передають іншим те, що не має нічого спільного з ученням Церкви. Адже похорон – це молитва, а не лише обряд із певних дій, а в молитві кожна дія має свої зміст, символ і значення.

о. Зеновій:

– Інколи під час похорону люди звертають більшу увагу на другорядні речі, ніж на головні. Забуваючи, що в такий час потрібні тільки молитва за цю померлу людину та добрий спомин. Користі душі тієї людини, яка відійшла у вічність, усі ці забобони не дають. Навпаки: вони ще можуть і нашкодити її спасінню.

Леся ЯСИНЧУК,
«Кіріос» (скорочено)

ГОРОСКОП - РОЗВАГА ЧИ НЕБЕЗПЕКА?

Гороскоп (грец. ὠροσκόπος, від грец. ὥρα – час, тривалість і грец. σκοπέω – спостерігаю) – таблиця для «провіщення долі» людини і майбутніх подій, яку «визначають» на основі розміщення небесних світил у момент народження людини чи на початку якоїсь події.

Варто сказати, що астрологія виникла серед вавилонських жреців близько п'яти тисяч років тому у місті, найбільше відомому своїм повстанням проти Бога, – себто Вавилоні, який згодом став центром прямого поклоніння сатані у найрізноманітніших формах. Дослідження історії астрології вказують на очевидність її нерозривного зв'язку з окультизмом.

Згідно з уявленнями астрології, планета Земля оточена уявним «поясом» чи колом, поділеним на 12 секторів. Це відповідає 12 сузір'ям чи «знакам» зодіаку. Вавилонські жреці знаходили сузір'я, де зірки, з'єднані між собою уявними лініями, утворювали, згідно з їхніми фантазіями, якусь фігуру – лева, скорпіона, діви і т.д. Отже, це не реальне поєднання зірок, а уявне, символічне.

Так ось, астрологи вважають, що всі ці зірки та планети впливають не лише на долю людини, але й на її вчинки. Прийняти це вчення на тверезий розум неможливо, тому в це потрібно вірити.

Яке ставлення сучасних людей до гороскопів? Зупинимось на загальних спостереженнях, не заглиблюючись у результати психологічних та суспільних досліджень. Для багатьох людей це розвага, що допомагає цікаво провести час, для інших – азартна гра, в якій з першого погляду несерйозний тон зумовлює серйозні сумніви: «щось у цьому таки є...» Але ми недооцінюємо зростаючої кількості людей, що належать до третьої групи – тих, хто живе під диктовку астрології. Наведемо приклад.

Популярні радіостанції починають програму з інформаційної передачі та прогнозу погоди і свіжих гороскопів. Звернемо увагу на цю схему: спершу – факти, які насправді мали місце, потім – прогноз погоди, який, швидше за все, відбудеться, а потім – гороскоп, який теж здається правдоподібним (або, принаймні, гідним уваги). І це не випадково: такий ритм повторюється день за днем протягом усього робочого тижня.

Гороскоп став елементом буденного життя; тим паче, що переважна більшість журналів друкують гороскопи разом з рекламою їх авторів. Він розповсюдився в радіофірах, телебаченні та пресі, в мобільному зв'язку, а останнім часом швидкими темпами прогресує і в мережі інтернет.

Пояснення феноменального

успіху гороскопів у сучасному суспільстві знаходимо в апостола Павла, який говорить про людство, яке відвернулося від Бога: «Вони Божу правду замінили на неправду і честь віддавали та служили створінню радше, ніж Творцеві» (Рим. 1, 25).

Варто було б задуматися над силою впливу гороскопів на життя мільйонів людей, що повертаються додому після роботи, переживши там стреси, напругу у взаєминах з людьми, несправедливість. Вдома вони намагаються схватитися від ворожої реальності життя за допомогою відповідних засобів, створених саме для цієї мети: телепередач, телефонів довіри, нічних розваг, певних сайтів в інтернеті тощо. Звичайно, не слід перебільшувати – це стосується лише частини суспільства. Проте астрологія, діючи через засоби масової інформації, справді притягує все більше людей. Астрологи прекрасно розуміють потреби своїх клієнтів, їх бажання знати майбутнє, уникати невдалих рішень, небажаних зустрічей і знайомств. Знають їх ставлення до життя, до грошей, до сексу. Перед одними речами вони застерігають, до інших – спонукають, заохочують. Гороскоп пропонує «позитивну програму життя» для тих, у кого немає своєї програми. Тому астрологи не можуть впливати на принципових, переконаних у своєму покликанні і сильних вірою людей, що живуть молитвою і таїнствами. Гороскопи мають успішний вплив на людей, чий стосунки з Богом є слабкі, або і взагалі відсутні.

Біблія дуже ясно висловлюється стосовно гороскопу і міста Вавилон, де ця практика була популярна: «Сила дорадників твоїх тебе втомила. Нехай же виступлять і тебе врятують ті, які небо розмірюють, які спостерігають зорі, та й ті, які кожного нового місяця віщують, що з тобою буде. Глянь! Вони – мов солома. Вогонь спалить їх, вони не врятують життя свого від лютої пожежі» (Іс. 47, 13-15).

Але все одно, попри різкі висловлювання пророка Ісаї, чимало християн, що прийняли хрищення, все ж стають жертвами цієї окультної практики.

Бажаючи дізнатись майбутнє, ми ризикуємо втягнутись у махінації «батька брехні», дозволяючи йому втрутитися в плани Бога. Такі бажання ризиковані, оскільки помилкові пізнання вводять нас в оману і поневолюють, доводячи до недовір'я стосовно Бога. В той же час, не знаючи нашого майбутнього, ми духовно зростаємо в нашій довірі до люблячого Бога. Якщо Він веде нас через життя, а ми з довірою дозволяємо Йому вести нас, то нічого поганого не може з нами статися. «Я – Господь, нема Спасителя, крім Мене! Я оповів,

спас, оголосив, а не чужий бог між вами» (Іс. 43, 11-12). Він застерігає нас від наслідків довіри ворожим силам: «Бо терафи (ідоли) пусте говорили, і віщуни бачили неправду, і сновиддя пусті оповідають та марно потішають; тому вони і блукають, немов вівці; вони засмучені, бо пастуха немає» (Зах. 10, 2). Мудрість Бога радить не загравати з передбаченнями, не читати гороскопів, не звертатись до віщунів.

Астрологія опирається правді про винятковість кожної людини, обдарованої безсмертною душею і покликаною до вічної єдності з Богом. Це покликання ми реалізуємо, йдучи унікальною дорогою життя, яку відкриває перед кожним Господнє Провидіння. Кожен із нас з'явився у світі згідно із задумом Творця і Його вічної любові. Одночасно ми отримали дар свободи, що робить нас здатними добровільно відгукуватись на пропозиції Бога і брати участь у Його щасті. Слідуючи покликанню Бога, ми беремо участь у таємниці вільної співпраці з Ним, розвитку нашої любові до Нього, яка дає сенс життя. Підриваючи ж взаємини із Ним, ми потрапляємо в найбільшу біду, яка може з нами статися. Це все одно, що відрізати собі доступ до джерела. І саме до такої трагедії доводить астрологія. Вона змушує розірвати зв'язок із Богом і жити всупереч своєму покликанню, провалюючись все глибше в безодню нісенітниць. Дослівно, вона руйнує життя людини і занурює її у вічне страждання, розбиваючи її особу. То хіба пекло може виглядати інакше?

Ставлення християн до гороскопів часто пов'язане із згубною самовпевненістю: так, я читаю, – але ж я знаю, що це дурниці! І тут вони потрапляють у пастку саме цією дорогою, яку і передбачив винахідник брехні. Поступово їх пам'ять реєструє зміст гороскопу, який потрапляє в підсвідомість і отруює, залишаючи рани. Ці рани можуть дуже негативно впливати на наше життя навіть через багато років, заважаючи нам нормально розвиватися і приймати вірні рішення в різних життєвих ситуаціях.

Лише Ісус може вилікувати нас від ран минулого і повернути свободу, аби ми могли звернутися до Нього: «Брати, я не вважаю, що досягнув уже мету; на одне лиш зважаю: забуваю те, що позаду, і змагаюсь до того, що попереду, женусь до мети, по нагороду високого Божого покликання в Христі Ісусі» (Флп. 3, 13-14).

За матеріалами christusimperat.org

Відсутність інтимного сорому – ознака шизофренії

Ми живемо в суспільстві, в якому грубі психіатричні симптоми – саме ті симптоми, які належать цій психіатрії, видаються за еталони моди і поведінки, вважає директор Суспільного інституту демографічної безпеки (Росія) Ірина Медведева.

Психіатричні ураження провадять до порушення моральності, а моральні спотворення обов'язково тягнуть за собою психічні деформації.

На переконання І.Медведевої, зараз відбувається штучне психічне зараження російського народу, особливо молодого покоління, і навіть дітей. Іноді це називається «сексуальною освітою», іноді пропонується щось інше; при цьому будь-які гідоти, отруйні для моральності людини, подаються для її психіки в дуже гарних «гуманістичних пастках».

– Зверніть увагу, – каже психіатр, – як активно нині пропагується неохайність – брудне засмальцьоване волосся, порвані панчохи, подерті джинси, поли пальто чи сорочки різної довжини або ж застебнуті не на ті гудзики. У психіатричних лікарнях знають, що в історії хвороби є така графа як «охайність хворого». Якщо хворий неохайний, то це показник дуже важкого психіатричного розладу. Коли людина постійно носить порвані шкарпетки чи панчохи, не миє волосся чи неправильно застібає сорочку, це є психіатричним симптомом, який сьогодні, на жаль, існує як ознака молодіжної моди.

Або ж візьмемо героїв багатьох бойовиків і трилерів – це надсильні люди, які вирішують свої проблеми, трошачи і знищуючи все живе й неживе на своєму шляху. Цей ефект в психіатрії називається «гіпоїдна шизофренія», в якій поєднується юнацька патологічна жорстокість з патологічним отупінням серця, тобто патологічною нечуттєвістю, – підкреслює І.Медведева.

Інша якість людини – зайвий раціоналізм, який сьогодні нав'язується як прагматизм. Це теж ознака шизофренії. Обиватель часто думає, що шизофренік ірраціональний. Це не так. Шизофренік надмірно раціональний, але при цьому без почуттів. Власне, саме до цього – «менше емоцій, більше прагматизму» – і закликають сьогодні молодих людей ідеологи нової моди. Але це дуже тривожний симптом.

А що таке руйнування інтимного сорому з точки зору психіатрії? На думку Ірини Медведевої, «це не просто нав'язування різного роду збочень, на кшталт вуайєризму (коли по телевізору показують те, що відбувається в чужих спальнях), але й популяризація сексопатологічних відхилень. А сексопатологія – частина психопатології». Але найголовніше в руйнуванні інтимного сорому – те, що, розповідаючи молодим людям про безпечний секс, їх підштовхують до задоволення сексуального потягу, принижуючи цінність сімейно-шлюбних стосунків, які є найважливішим елементом в розвитку нормальної психіки. При їх відсутності неминучі різні порушення, досить болючі для психіки. Це веде, зокрема, до розумової деградації всього суспільства.

Джерело: «Славянская культура»

Актуальна тема

«І сотворив Бог людину на свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх. І благословив їх Бог, і сказав їм: «Будьте плідні й множитесь» (Бут. 1, 27-28).

ГЕНДЕР - НОВА ІДЕОЛОГІЯ РУЙНУЄ СІМ'Ю

Для всіх очевидно, що суспільство перебуває у процесі стрімких змін. Це видно, зокрема, з усе більшої нестабільності подружжя і сім'ї та цінностей, носіями яких вони є. У Загальній Декларації прав людини від 1948 року чітко записано: «Сім'я є природним і основним осередком суспільства і має право на захист з боку суспільства та держави» (стаття 16.3).

У Конституції деяка більшість країн записано те саме. Сім'я ґрунтується на зв'язку вірності між чоловіком і жінкою в подружжі, вони дарують дітям життя і, за спроможністю, виховують їх здоровими та успішними особистостями. Нині все ставиться під сумнів через нові погляди на полярність між чоловічою та жіночою статтю, розмивання статевої ідентичності чоловіка та жінки та моральне розладнання статевої поведінки. Ключовим поняття цієї революції є слово «гендер».

1. Що означають такі поняття, як «гендер» і «гендерний мейнстрімінг»?

«Гендер» означає «соціальну стать», яка може, але не обов'язково збігається з біологічною статтю. Первісне значення слова «гендер» – граматичний термін для розрізнення роду (чоловічого, жіночого, середнього) слова. На Всесвітній жіночій конференції у Пекіні в 1995 році під егідою ООН було досягнуто заміни слова «стать» як виразу, що позначає наявність чоловічої і жіночої статі, на слово «гендер». Феміністки домовилися про те, що статевая полярність між чоловічою і жіночою статтю та «примусова гетеросексуальність» є причиною утиску жінки й сексуальних меншин, і новим поняттям вони хотіли викоринити це «лихо». Надалі має бути не дві статі, а багато: гетеро-, гомо-, бі- та транссексуальні особи. Політика «гендерного мейнстрімінгу» повинна прощтовхнути на правовому рівні в усіх сферах суспільства не тільки рівноправність чоловіків і жінок, а й установити цілковиту «рівність», тобто заборонити будь-яке розрізнення між чоловіком і жінкою та різними формами сексуальності. З погляду носіїв цієї ідеології потрібно подолати в суспільстві тенденцію віддавати перевагу гетеросексуальності.

На Всесвітній конференції у Пекіні сформувалася опозиційна «Коаліція на захист сім'ї», яка свій альтернативний підхід сформулювала так: «Пекінська «Платформа дій» – це безпосередня атака на цінності культури, традиції та релігійні переконання переважної більшості населення світу як у країнах, що розвиваються, так і в індустріальних країнах. Документ не виявляє ніякої поваги до людської гідності, намагається зруйнувати сім'ю, ігнорує подружжя, знецінює значення материнства, сприяє збоченим сексуальним практикам, безладним сексуальним зв'язкам та підлітковому сексу». Незважаючи на опір, за двадцять років ця політика успішно імплементувалася.

2. Головні цілі гендерної революції:

• Поступова легалізація одностатевих подружжів, починаючи від «реєстрованих партнерств»,

(Далі, у колонці, на стор.15)

Запитання до священика

ЛІТУРГІЙНО-ОБРЯДОВІ ЗАПИТАННЯ

На запитання з царини літургійно-обрядових питань відповідає о. Андрій Нагірняк на основі книжки «Про мораль, звичаї, обряди» (Львів: Свічадо, 2009) і рубрики «Запитання до священика», що існує на офіційній інтернет-сторінці УГКЦ — www.ugcc.org.ua.

79. Скільки разів упродовж дня можна причащатися вірним, дяконам і священикам? (Андрій)

Причащення Тіла і Крові Господа Бога і Спаси нашого Ісуса Христа є можливістю найтіснішого поєднання цілої людської особи (тіла, душі та духу) з Богом. Тому це має бути особлива подія. Власне, тому в нашій літургійній традиції священик має право лише один раз в день звершувати Євхаристію та причащатися. Лише за виключних обставин, задля пастирських потреб та з дозволу єпископа, він може служити більше ніж одну Божественну Літургію. Таких причин немає для дякона чи вірних, тому вони причащаються лише один раз на день.

80. Як поєднувати богослуження Благовіщення зі Страсною п'ятницею для тих, що святкують Пасху з християнами Заходу за їхнім календарем? Коли і як виносити св. плащаницю, і чи в цей день є піст? (Матей)

Церковними уставами нашої літургійної традиції, які зібрані та впорядковані блаженної пам'яті отцем Ізидором Дольницьким у «Типику Української Католицької Церкви», передбачено випадок збігу Благовіщення та Великої (Страсної) п'ятниці. Лише у цьому, виключному випадку, у Страсну п'ятницю, задля величі та значення свята Благовіщення для історії спасення (як співається в тропарі свята: «Днесь спасення нашого начало...»), служать Божественну Літургію св. Івана Золотоустого. У Благовіщенні звершується зачаття Ісуса Христа, одначе Страсна п'ятниця – це день розп'яття та смерті нашого Спасителя задля нас на хресті. Саме тому Свята Літургія поєднується з Вечірню, точніше – завершує її. Таким чином святкування відбувається ввечері, після дня посту.

Отже, піст щодо їжі залишається, причому строгий.

Типик не подає точного припису щодо винесення плащаниці. Але, як звичайно це робиться у подібних випадках (напр., Велике Водосвяття в навечір'я Богоявлення), винесення плащаниці можна здійснити після заамвонної молитви під час співу стихири «Тебе, що світлом...». Після обходу та покладення плащаниці до Гробу відбуваються поклоніння зі співом тропаря «Благообразний Йосиф...» та відпуст.

81. Яких приписів стосовно постів ми зобов'язані дотримуватися? (Андрій)

Згідно з рішенням Єпископського Синоду (від 1966 р.), яке потвердив у 1996

році Мирослав-Іван кардинал Любачівський, слід зберігати такі пости:

1. Здержуватися від м'ясних страв у всі п'ятниці цілого року, за винятком загальниць та празників Господських і Богородичних, що припадають на п'ятницю.

2. Здержуватися від м'ясних і молочних страв у перший день Великого посту і у Великому п'ятницю.

3. Здержуватися від м'ясних страв (молоко дозволене) та вдовольнятися дворазово їжею до ситості з додатковими скромними покріпленнями, відповідно до місцевих звичаїв, у такі дні: навечір'я Різдва Христового, навечір'я Богоявлення, Воздвиження Чесного Хреста, Усікновення чесної голови Івана Христителя.

До здержаності від м'ясних страв Церква зобов'язує дітей, що досягли 14 років. До посту від м'ясних і молочних страв (набілу) – всіх тих, кому виповнився 21 рік, аж до досягнення 59-го року життя.

Яйця відносять до набілу; також замість олії дозволено жувати тваринний жир (смалець).

Звільнені від посту такі вірні: недужі фізично і розумово; вагітні жінки; матері, які годують дітей; ті, що харчуються в громадських їдальнях; подорожуючі; ті, що живуть з милостині; ті, хто тяжко працює, та хворі, які одужують.

Оскільки порушення посту є гріхом, то після рішення Синоду єпископів УГКЦ від 1966 року ті люди, які не можуть з певних причин – здоров'я, роботи або навчання – строго дотримуватися усіх приписів щодо посту, більше не зобов'язані до цього «під нагрозю гріха». Це зовсім не означає, що Церква «скасувала піст»: вона виявила більшу довіру та більше розуміння до своїх членів і надала кожному християнині більше свобо-

ду у вирішенні того, наскільки строго йому постити.

82. Чи слід під час Великого посту у суботу і неділю дотримуватися посту? (Роман)

Справді, згідно з традицією Східних Церков, суботи і неділі не вважаються поспними днями. Це пов'язане з тим, що ці дні є святкові, святі дні: субота – це старозавітний день відпочинку та спілкування з Богом, а неділя – день Воскресіння. Саме тому в ці дні впродовж цілого року не робимо доземних поклонів та колінопредклонних молитов (за винятком дня Зішестя Святого Духа та Хрестопклонної неділі). Винятком є також Велика субота перед Великоднем – цей день належить до поспних.

Тож в суботи та неділі Великого посту не чинимо колінопредклонення, богослуження не мають поспного вигляду (зокрема, священичий одяг є світлим, окрім Хрестопклонної неділі), але, згідно з церковними правилами, зберігається піст щодо їжі та святкувань.

Львівський Синод УГКЦ (1891 року) дозволив у всі дні Великого посту, за винятком понеділків, серед і п'ятниць, споживати м'ясо, при умові відмовити 5 «Отче наш» і 5 «Богородице Діво» (50-ий псалом – для духовенства). В понеділок, середу і п'ятницю дозволено набілу.

Згідно з рішеннями Синоду єпископів УГКЦ від 1966 року, вірним нашої Церкви, з огляду на різні причини, дозволено споживати молочні і навіть м'ясні (окрім п'ятниць) страви впродовж Великого посту, зокрема, в суботи та неділі. Строгий піст зобов'язує в перший день Великого посту та Страсну п'ятницю.

83. Як практично посвятити натільний хрестик? (Роман)

Для цього можна принести цей хрестик до храму, в день, коли традиційно звершується посвячення речей – на свята Богоявлення, Стрітення, В'їзду Господнього в Єрусалим (Вербну неділю), Воскресіння (Пасху), Преображення, Успіння. Це освячення та благословення здійснюється загальною молитвою священика та окропленням свяченої води, за Вашим наміром (бажанням) та Вашими молитвами.

Також існують окремі молитви саме освячення натільного хреста. Тому, якщо Ви хочете, щоб освячення та благословення було звершено повним чином, то зверніться з таким проханням безпосередньо до священика.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

о. Орест-Дмитро ВІЛЬЧИНСЬКИЙ

Обережно, секти!

(Продовження, початок у «Меті» № 7/116 за вересень 2015 р.)

51. Чи правда, що деякі секти здійснюють ритуальне жертвоприношення?

Так, деякі секти, особливо східної та поганської орієнтації, практикують ритуальне жертвоприношення. Здебільшого це рослини жертви або продукти тваринництва. Значно рідше йдеться про жертви тварин і птахів. І тільки в екстремістських сектах поганського характеру можливі людські жертви. В Україні поки що таких випадків не зафіксовано. Людські жертвоприношення практикують здебільшого у сатаністських колах.

Однак в Україні дуже поширене «жертвоприношення дітей» у формі абортів та використання контрацепції, а також запліднення in vitro, при якому багато уже запліднених яйцеклітин або просто знищують, або надають науковцям для дослідів. І це – реальна проблема українського суспільства. Хоча такі жертвоприношення не пов'язані з сектантською діяльністю, утім, вони – одна з кричущих проблем нашого народу.

52. Моя родичка пішла в секту, бо там, каже, вона зіцлилася від хвороби. Чи можна стати адептом секти, зіцлившись у ній?

Такий стан речей, як не дивно, можемо назвати нормальним. Люди, які в секті зіцляються, там і залишаються. Причин цього – кілька. Передусім сучасна людина втратила відчуття, яке ще мали наші прадіди – відчуття жертвенного терпіння. Людина хоче досягти в житті якнайбільше, докладаючи якнайменше зусиль. Ще люди модерної епохи цілком усвідомлювали, що, аби чогось досягти, потрібно докласти достатньо зусиль, щось перетерпіти, чогось відректися. Тому терпіння, хворобу, біль вони сприймали радше як нагоду для внутрішнього зростання, аніж якусь перепону для досягнення щастя. Сучасна ж людина сприймає хворобу винятково як зло у собі, зло, якого за будь-яку ціну потрібно позбутися. Причини такого мислення криються у її неприйнятті будь-чого негативного, а, з іншого боку, наша сучасність розвинула культ здорового тіла. Реклама чудодійних ліків, способів оздоровлення атакує нас буквально на кожному кроці. У невеличкому галицькому місті Золочів, де я мешкаю, на 25 тисяч населення ще до недавнього часу було усього дві аптеки; зараз їх, щонайменше, дев'ять. Цей приклад свідчить, наскільки зріс попит на ліки, біододатки, вітаміни. Здоров'я – це пріоритет нашого сьогодення. Для сучасної людини існує один важливий імператив – задоволення. А цей імператив передбачає і досконале здоров'я.

Тому не варто дивуватися, що люди, отримавши справжнє

сподіване задоволення своїх бажань, навіть не можуть собі допустити думки про можливо краще інше джерело їхнього оздоровлення, ніж від лікаря чи Бога, в чому свято переконана більшість наших сучасників. Вони навіть не ставлять під сумнів, що так зване зцілення може бути продуктом явних чи прихованих психологічних маніпуляцій. Тому і трапляється так, що коли людина відчує оздоровлення в секті, то вже стовідсотково переконана, що там знайшла Бога. З цим певною мірою можна погодитися – вона там справді знайшла бога. От тільки якого?

53. Хто зіцлює, пророкує та творить чуда в секті: Бог чи диявол?

З одного боку, не варто того, що у звичайній мові називаємо чудом, завжди приписувати дії надприродних сил. Зокрема, багато оздоровлень, які відбуваються навіть у Церкві, є цілком природним явищем. Адже багато хвороб має психосоматичну природу: проблеми із психікою породжують фізичні хвороби. Не потрібно також забувати про відомий у медицині ефект плацебо, коли пацієнт одужує, попри те, що п'є звичайнісіньку воду або глюкозу. Багато оздоровлень відбувається завдяки природному функціонуванню наших психологічних механізмів.

З іншого боку, в деяких сектах все ж таки справді фіксують речі, які законами природи пояснити неможливо. Проте не варто одразу приписувати їх Богові. Диявол – майстер різних містифікацій. Варто зазначити, Святе Письмо ніколи і ніде про справжнє Боже чудо не говорить як про чудо, а лише як про знак. Тобто будь-яке чудо, яке Бог творить, – це знак, який призначений для того, щоб допомогти людині. Бог – не циркач. Він не творить чудес, щоби нас здивувати, щоби просто зробити щось надприродне і тим самим викликати в нас захоплення. Що більше театральності в чуді, то більша ймовірність його сатаністського характеру.

Я дуже скептично й обережно ставлюся до будь-яких чудесних виявів. Не заперечуючи реальності надприродного, усе ж таки спершу пробує, з одного боку, пояснити чудо природними причинами, які не завжди лежать на поверхні, а з іншого – намагаюся побачити, яке конкретне інформаційне навантаження несе в собі поява чогось чудесного. Дотримуватись цього правила раджу і вам. Адже не може справжнє Боже чудо бути вчинене на зваблення народу Божого, – як не може воно й не нести інформації, яку Бог хоче за посередництва чуда дати своєму народові. Тому навіть у разі появи чогось чудесного, яке не виходить за межі католицької ортодоксії, раджу бути з цим обережними. Адже, якщо прямим наслідком чуда – чи то пророкування, чи оздоровлення,

чи чогось іншого – не є навернення, скріплення у вірі, любові, надії, то таке чудо – звичайнісінький фокус. І в такому разі приписувати йому божественне походження було б рівнозначним проголошенню Бога циркачем, який для розваг цікавого натовпу творить чудеса.

Інший момент – не зовсім точне розуміння слова «пророцтво». Часто його сприймають як передбачення майбутнього. Але Святе Письмо виразно означає пророцтво як конкретне Боже слово, звернене до людей. Тобто пророк – це уста Божі. Тому передбачення майбутнього – не з царини пророцтв, хоча вони й говорять про майбутнє, проте їхнє завдання – не передбачати майбутнього, а спонукати людей до зміни життя. Отже, коли йдеться про передбачення майбутнього, а не про месидж щодо навернення і зміни, ми взагалі не можемо говорити про Бога як джерело таких пророцтв. Тут ми маємо справу з окультною практикою, джерелом якої є радше темні сили.

Властиво практика передбачення майбутнього – це і є те, що в народі часто називають ворожінням на картах, кавовій гущі, за рухом зірок і планет (астрологія), польотом птахів тощо. Ця практика немає нічого спільного з християнством; щобільше, вона суперечить йому.

54. Чому не варто вірити сектантській рекламі?

Сучасна людина дуже схильна сприймати життя як щось на кшталт закладу швидкого харчування – «усе в одному місці й одразу». Використовуючи менталітет наших сучасників, секти пропонують своїм жертвам все й одразу – здоров'я, успіх, пізнання істини, щастя, гармонію та інтегральний розвиток особистості. І перші кроки в сектантстві у багатьох новоспечених адептів справді створюють ілюзію, що ці обіцянки – не порожній звук. Спочатку перед ними відкривається новий незвіданий світ можливостей і знань. Але це тільки початок.

Насправді ж усе закінчується глибокою залежністю від сектантського угруповання, покаліченими людськими долями, розбитими сім'ями, депресією, а іноді й самогубством. Секти – патологічне утворення на тілі суспільства, яке не здатне надати людині реальних можливостей для самореалізації, хоч їх обіцяють. Сектанти опиняються в ізоляції від суспільства, а часто й від власної сім'ї, родини; їхні соціальні зв'язки або глибоко порушуються, або й взагалі припиняються. У кінцевому підсумку вони стають озлобленими на весь світ, заляканими, узалежненими від секти та під її тотальним контролем. Це не шлях до щастя й успіху, який обіцяють в рекламі, це – шлях у депресію, розчарування і незадоволення.

(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

Мандруючи Інтернетом

(Продовження, початок – на 14 стор.)

через поступове прирівнювання їх до права на шлюб щодо податкових пільг, права на спадок та усиновлення й аж до повного зрівняння одностатевих партнерств з подружжям чоловіка і жінки.

• Штучне продукування дітей і купівля їх «по частинах»: яйцеклітина, сперма, з подальшим заплідненням у пробірці та сурогатним материнством.

• Усунення всіх моральних меж для сексуальних практик. Чинним має залишитися лише «принцип консенсусу»: не роби того, чого не хочуть інші. Однак цей принцип не діє в гіперсексуалізованому суспільстві, як це видно зі зростання сексуального насильства. Тому що до панування сексуального потягу потрібно виховувати.

• Скорочення кількості населення через контрацепції та просування вигаданого «права людини» на аборт.

• Сексуалізація дітей та молоді через обов'язкове «статеве виховання» в дитячих садках і школах; індоктринація дітей гедоністичним розумінням сексуальності: «Усе дозволено, що приносить задоволення»; виховання у дітей сприйнятливості до «сексуальної різноманітності» (лесбійської, гей-, бі-, транс-сексуальності: ЛГБТ).

• Розмивання статевої відмінності (полярності) з одночасним узаконенням довільної «зміни статевої ідентичності» (трансгендерність). Наприклад, цьому слугує «душова війна» («bathgroombattle») у США: уряд Обама через фінансовий тиск змушує школи дозволяти хлопцям, які відчувають себе дівчатами, користуватися дівочими туалетами, кімнатами для переодягання та душовими кабінами.

3. Джудіт Батлер – ідейна натхненниця

Змінам у суспільстві передують ідеї. Ідейною натхненницею гендерної теорії є Джудіт Батлер, професор риторики та філософії Каліфорнійського університету, Колумбійського університету та Європейської Вищої Школи у Швейцарії. Вона визнає себе лесбійкою. Її книжка «Gender Trouble – Feminism and the Subversion of Identity» (німецькою мовою: «Das Unbehagen der Geschlechter»), видана в 1990 році, вже своєю заголовком повідомляє, про що йтиметься: розхитування ідентичності чоловіка і жінки. Бажання Батлер полягає ось у чому: «Як можна ефективніше перешкодити категорії статей, яка підтримує ієрархію статей та примусову гетеросексуальність?» Для цього вона хоче скасувати заборону інцесту та знищити «гетеросексистські сигнатури» в усіх сферах. Чоловік і жінка, подружжя і сім'я, батько і мати, статевість і плідність не мають права називатися природними, ба більше, їх потрібно усунути, бо, з погляду лесбійських радикальних феміністок – таких, як Джудіт Батлер, – вони установлюють панування чоловіка над жінкою та переважання гетеросексуальності над усіма іншими формами сексуальності. Джудіт Батлер було відзначено високими нагородами. 11 вересня 2012 року вона отримала грошову премію Теодора В. Адорно, встановлену містом Франкфурт, що складає 50 000 €. Упродовж двадцяти років теорії Джудіт Батлер були етабльовані в університетах як новий предмет «гендерні студії», на якому «ті, що навчаються», вчать ставити під сумнів статево ідентичність чоловіка і жінки, а також гетеросексуальність. Нині гендерна теорія в західних університетах є такою ж обов'язковою, яким був діалектичний матеріалізм за часів комуністичної диктатури. Хто хоче зробити кар'єру, змушений прийняти цю ідеологію. Тоді від уряду та Європейського Союзу йому надходять щедрі кошти для досліджень. У Німеччині є 200 «професорок» із гендерних студій. Вони формують наступні академічні покоління.

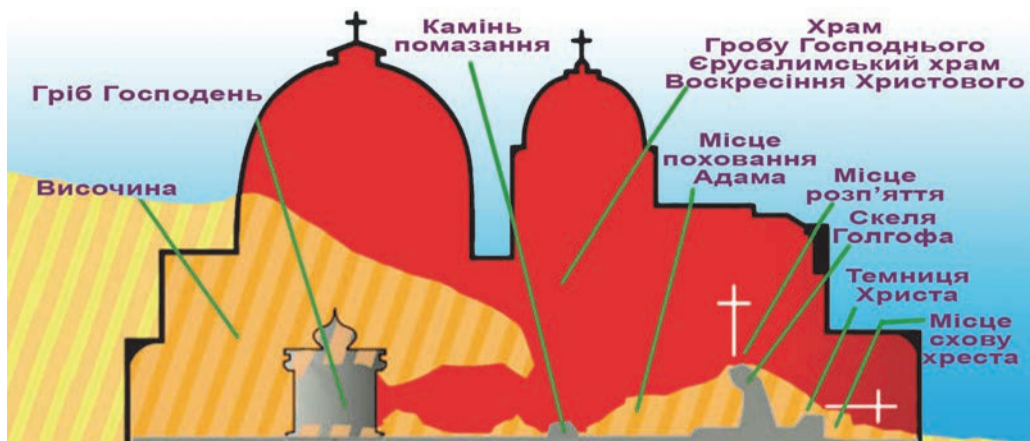
(Далі – у наступних числах газети «Мета»)

автор – Габрієла КУБІ,
(надруковано у Вид-ві «Мандрівець»)

«КОЛИ МИ ЗРОЗУМІЛИ, ЩО ЗНАЙШЛИ, У НАС ЗАТРЕМТИЛИ КОЛІНА!» ВІДКРИТТЯ ГРОБУ ГОСПОДНЬОГО ПІДТВЕРДИЛО ВСІ ПРИПУЩЕННЯ ВЧЕНИХ

Схоже, на одну тасмницю в світі стало менше, а археологам і теологам пора потиснути руки – після розкриття Гробу Господнього в Єрусалимі сумнівів в його автентичності не залишилося.

В листопаді предстоятелі шести християнських Церков дозволили фахівцям з «National Geographic» вперше за багато століть підняти мармурову плиту, яка вкриває головну святиню християн усього світу. Мета археологів – підтвердити або спростувати факт, що гаданий Гріб Господній можна й далі вважати реальним місцем поховання Ісуса з Назарету, або ж гробниця і її вміст безповоротно втрачені для історії і віруючих після численних землетрусів і руйнувань храму завойовниками. І журналісти «The Independent» повідомляють з цього святого місця дивовижні новини:

«Після того, як дослідники вперше за 500 років підняли мармурову плиту, вони виявили ще одну – вапнякову, на якій і лежало тіло Ісуса Христа. Але і це ще не все. Далі археологи виявили знахідку, про яку до сьогодні нічого не було відомо – другу мармурову плиту сірого кольору з вигравіюваним в XII столітті хрестоносцями хрестом».

Як свідчать усі чотири Євангелії, Ісус був похований в печері, що належала Йосифу з Ариматеї, поруч із місцем Свого розп'яття на горі Голгофа. Відомо, що, згідно з єврейською традицією, померлих не можна було ховати в межах міста, тому вапняк – характерна ознака того, що поховання було за межами Єрусалиму, оточеного скелями цієї гірської породи. До того ж, на Голгофі,

неподалік нинішнього знаходження храму, виявлено також каменоломню, каміння з якої використовували для спорудження похоронного ложа.

«Найбільш несподіваною для нас стала знахідка другої мармурової плити, після того, як ми зняли перший шар пилу, – розповідає археолог Фредрік Хіберт. – Вона була сірою, з хрестом посередині, а не як той кремово-білий мармур, яким запечатали гробницю в 1500-х роках, щоб запобігти крадіжці реліквії».

«Коли ми усвідомили, що знайшли, то в нас затремтіли коліна! Нам це здається реальним доказом того, що місце, якому паломники поклоняються сьогодні, є тією самою могилою, яку ще в IV знайшла св. Олена – мати римського імператора Костянтина, який проголосив християнство панівною релігією».

Фредрік Хіберт був свідком того, як після відкриття гробниці християнські лідери першими відвідали головну святиню: «Вони вийшли з великою посмішкою на обличчі! Після них заходили монахи – і також виходили усміхненими. Нам стало дуже цікаво. Ми теж увійшли в гробницю і побачили багато щебеню – але жодних артефактів або кісток! А вже наблизившись до гробниці, найперше, що нас здивувало, це той «солодкий аромат», який ми відчули. Запах, що нагадує квітковий аромат, про який часто в древніх джерелах повідомлялося при описі явищ святих, в тому числі Пресвятої Богородиці. Крім того, ми зіткнулися з якимось опором, оскільки незрозумілі електромагнітні перешкоди вивели з ладу наші вимірювальні прилади».

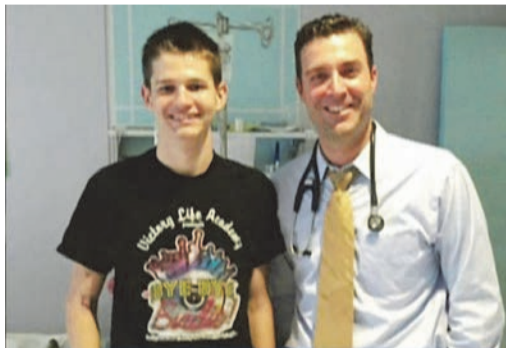
Хлопець побачив Ісуса?

Зак Клеменс, підліток із Браунвуда (США, Техас), під час шкільного уроку фізкультури раптом почувся зле і в нього зупинилося серце. Ситуація була ще несподіванішою для всіх через те, що він був достатньо спортивним 17 річним юнаком і не мав шкідливих звичок.

Хлопця одразу ж доставили до лікарні, де наступні три дні він перебував у стані, близькому до коматозного. І з цієї майже коми він пробудився раптово, ніби нічого й не сталося.

Однак найдивніше було попереду! Опритомнівши, Закарі розповів своїм батькам, Біллові й Терезі, що з ним діялося протягом тих 20 хвилин, коли він перебував у стані клінічної смерті. Зак стверджує, що бачив чоловіка з довгим волоссям і бородою. Він певен, що розпізнав у ньому обличчя Ісуса. Ісус нібито поклав долоню на його плече і сказав, що все буде добре.

Хоч би що там діялося з Заком, та фактом є, що ці довгі 20 хвилин, протягом яких його серце не працювало, і його несподіване пробудження на рівні зцілення ви-

кликали в лікарів, що займалися молодим пацієнтом, справжнє остовпіння. Вони не можуть пояснити, що відбулося з юнаком, і найголовніше – як його організм зумів пережити відсутність кровообігу.

Навіть найскептичніша з можливих гіпотез на пояснення історії Зака доводить, що життя містить у собі набагато більше сили, ніж ми це собі уявляємо. Тому воно заслуговує на те, щоб його шанувати, берегти і дбати про нього усіма можливими способами, навіть тоді, коли ситуація виглядає безнадійною.

Джерело: CREDO

Вітаємо

ювілярів!

35-річчя священства – о. Степан Домашовець (06.01)

35-річчя священства – о. Петро Паньків (31.01)

20-річчя священства – о. Ігор Пецюх (09.01)

15-річчя священства – о. Ігор Червінський (06.01)

5-річчя священства – о. Богдан Карпляк (09.01)

65-річчя уродин – о. Степан Кащук (01.01)

60-річчя уродин – о. Степан Проців (06.01)

50-річчя уродин – о. Євген Станішевський (05.01)

40-річчя уродин – о. Василь Попик (09.01)

30-річчя уродин – о. Любомир Филипчак (27.01)

ОТЦІ-ПУСТЕЛЬНИКИ СМІЮТЬСЯ

«Мудрий вдирається в місто хоробрих...» (Пропов. 21, 22)

Якось старець знайшов у своїй келії якусь кульку.

- Звідки вона взялася? – запитав він келійника.
- О, вона була загублена, а я її знайшов! – зрадів той.
- А звідки ти знаєш, що вона була загублена?
- Я бачив парубка, який її шукав добрих півгодини...

Один чернець розпитує старця:

- Як можна дізнатися, чи є я мудрим, розумним і добродійним?
- Знати, що слід робити – це мудрість. Знати, як це робити – розум. А робити – доброчесність.

Молодий чернець запитує в отця Даниїла:

- Скажи мені, добрий отче, чому в мене так багато похитливих мріянь?
- Мрії кішки повні мишей, – відповів отець Даниїл.

Один молодий парубок запитав якось старця:

- Як, по-твоєму, отче, я хороший?
- З таким парубком, як ти, я, мабуть, не дозволив би тобі водитися... – відповів старець.

Один старець ішов по пустелі, занурившись у роздуми, аж несподівано повалився у глибокий яр. Ченці, знайшовши його, вирішили, що він помер, і віднесли його до цвинтарної каплиці. Яким же був їхній подив, коли старець прийшов до себе!

- А ми вважали тебе мертвим, брате! – вигукнули вони хором.
- А ось я, навпаки, знав, що не помер, – спокійно відповів старець.
- Звідки ж ти знав, що не помер, якщо ти не подавав жодних ознак життя?
- Я відчував голод і в мене мерзли ноги.
- Ну і що?
- І я подумав: якщо я помер, то повинен перебувати або в раю, або в пеклі. Але якщо я в раю, то не можу бути голодний, а якщо в пеклі, то в мене не можуть мерзнути ноги!

Один старець зі Скитської пустелі ділив келію з ченцем, який завдавав йому багато прикросів. Якось уранці старець не витерпів і каже:

- Сьогодні вночі, брате, мені приснилося, що я знаходжуся в раю.
- А я теж там був? – запитав чернець.
- Ні. Через те я і був упевнений, що знаходжуся в раю

Свідоцтво про реєстрацію
КВ 4266

При передруку матеріалів посилання на газету «МЕТА» обов'язкове!

Над випуском працювали:

головний редактор:

о. Іван ГАЛІМУРКА,

літературний редактор Святослав СМУК,

більшоредатор і технічний редактор:

Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати

на адресу:

площа св. Юра, 5, м. Львів,

Україна, 79000,

тел. +38(032) 233-40-73;

e-mail: meta.ugcc@gmail.com

meta_ugcc@ukr.net

http://www.meta-ugcc-lviv.com

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. За достовірність фактів відповідає автор.

Рекламні оголошення приймаються вичитаними і відредагованими рекламодавцем.

Матеріали не рецензуються і не повертаються.

Редакція може не поділяти думку автора.

Друк: ПрАТ «Видавничий Дім «Високий Замок»

Тираж: 6000 примірників, Замовл. № _____